

La Solidarité

EDITION CATALANE

N. 4

REDACTION - ADMINISTRATION: 3, RUE JARDIN-MARTEL, MONTPELLIER (HERAULT)

EL MARTIRI DE CATALUNYA

Catalunya ha estat martiritzada sovint en l'aspre camí de la seva història. Mai no ho ha estat com avui, sota l'imperi de la « España Grande, Una y Libre ».

El conglomerat franquista aprofita la seva victòria circumstancial i temporal per a manifestar el seu odi profund contra Catalunya.

Als vells odis tradicionals que arrenquen de la persistent insubmissió històrica del poble català a les dinasties de la meseta central, acrescuts pels odis contemporanis que despertava Catalunya per la seva riquesa, per la seva organització, pel seu esperit de treball, per la seva cultura, per la diferenciació de les seves costums, s'hi afegeixen ara els nous odis provocats per la seva heroica resistència — nervi de la resistència de tot el poble espanyol — en la lluita contra els invasors i els enemics de la República.

Catalunya amb les seves fàbriques i els seus tallers i els seus camps; Catalunya amb els seus treballadors infatigables, conscients i disposats a tots els sacrificis; Catalunya amb els seus pagesos soferts i prodigiosos que feien miracles amb les terres i les collites; Catalunya amb la seva joventut magnífica, batalladora, intel·ligent i audaç; Catalunya amb el seu esperit d'organització, amb la seva inexhaustible capacitat de treball, amb l'abnegació de les seves dones, amb la seva sobrietat, amb la seva austeritat, amb la seva honestetat, amb el seu amor a la llibertat, a la pau i a la justícia, Catalunya ha estat la clau de volta de la lluita contra el feixisme, la invasió exòtica i la conservació de la independència del poble espanyol. Catalunya era el pilar més revingut de la victòria que, sols la més canallesca de les traïcions ens podia prendre de les mans. El conglomerat franquista i els mateixos traïdors casadistes ho han comprès des de la primera fins a la darrera hora; des d'el primer tret fins a la bandera blanca de la capitulació.

I ara, es venen ferotjament. La Generalitat ha estat suspesa, com abans ja ho fou l'Estatut. Catalunya ha tornat al regim provincial. El català ha deixat d'esser l'idioma oficial de Catalunya i la guardia civil ha estat encarregada de la persecució del seu ús privat. Els noms dels patriotes que abellen els carrers i places de les poblacions catalanes han estat substituïts pels noms dels generals que ordenaven els criminals bombardeigs contra elles. La sardana ha estat prohibida. El riquíssim folklore català ha estat rigorosament prohibit. El Palau de la Música Catalana ha deixat d'esser-ho. La premsa i les publicacions catalanes han estat suspeses. Rafel de Casanova i Francesc Pi i Margall han estat despenjats de llurs obeliscs...

Tota la obra econòmica de la República i la Generalitat de Catalunya ha estat destruïda. Els pagesos han estat deshauciats per l'Institut «Català» de S. Isidre; els obrers, acomiadats de llurs llocs de treball i condemnats al pacte de la fam; les cooperatives i col·lectivitacions desfetes; els comitès, d'empresa i de control dissolts; l'obra magnífica dels Menjadors Infants destruïda per a deixar pas a la podrida « beneficiència »; tots els ciutadans han estat obligats a ingressar a la central « sindical » de les J.O.N.S. de grat o per força; els estudiants de catorze a divuit anys han estat obligats a vestir l'uniforme de Falange Espanyola; tots els catalans de dinou, vint i vint i un anys han estat mobilitzats amb la probable intenció d'allunyar-los de Catalunya i portar-los a la vanguardia de noves aventures a compte del « Imperio »; els veïns més vells de cada casa han de delatar a les autoritats feixistes, els ciutadans no simpatitzants amb el Franquisme; la escassetat de queviures provoca centenars de morts diàries...

I mentre els frares, fins ara trabucaires, recorren poblets, viles i ciutats, mauser en banderola, organitzant Misses d'assistència obligatòria per a donar gràcies a Deu per la victòria d'un herege i la vinguda de la pau; mentre s'efectuen constants actes de « conciliació » de esglésies i cementiris per a purificar-los de l'emprempta « rojo-separatista »; mentre els propagandistes de Franco s'essargamellen pronunciant discursos ditiràmics i buïds entorn a la nova Espanya, els ciutadans honrats, els bons patrio-

tes, cauen afussellats a la plaça de braus, o bé son transportats en barques fora del port que després son enfonsades a canonades, o bé ingres-sen a les pressons, o bé son conduïts als camps de concentració on reben un tracte infrahumà...

Aquest és el preu de la insubmissió eterna de Catalunya.

El martiri inspirat pels odis mes desenfrenats. Catalunya no el suportarà indefinidament. Son diversos els símptomes que indiquen que Catalunya es disposa a la resistència. L'ús del català adopta caràcters de provocació als persecutors. Algunes substitucions de noms tradicionals dels carrers i places de les principals poblacions catalanes, han hagut d'esser suspeses davant la resistència manifesta de la població a reconèixer les. Sovint, la policia franquista descobreix « bandes armades d'atracsadors » que no son altre cosa que nuclis de resistència al regim d'opressió. Tots els actes oficials públics organitzats pels invasors — els franquistes son també invasors — son sabotejats completament per l'absència més absoluta. Els treballadors catalans prefereixen suportar el pacte de la fam abans que ingressar als sindicats de les J.O.N.S. La premsa feixista de Barcelona es veu obligada a fer tiratges reduïdíssims perquè els barcelonins no compren els seus periodics. La petita burgesia catalana que, en gràcia a la catàstrofica política de col·lectivitacions esperava el regim franquista com una alliberació, es sent defraudada i se n'aparta en sentir-se ferida en els seus sentiments catalanistes. I la joventut catalana que, per diverses raons ha restat a Catalunya, ardua com sempre, organitza els fonaments de la resistència...

Catalunya passa per un nou i més fort martiri.

D'aquest martiri el poble català en sortirà més fort, més resolt, més audaç i unit que mai. Sera el darrer dels martiris del poble català.

Catalunya no es sotmet

La repressió a Catalunya, cada dia és més refinada i sangonant. Les autoritats franquistes-barreja inversemblant de la « xuleria » del classic « señorito » i del típic inquisidor que s'estarrufa de sàdic plaer en la contemplació del sofriment humà han completat un sistema repressiu amb l'aportació dels elements i coneixements teutònics i musullesques que depassa totes les aberracions imaginables. El cinisme dels portantsvens franquistes fan l'elogi a tot drap de l'inquisidor Torquemada i bescanten les virtuts dels sants oficis de l'inquisició impudicament, preparant aixís als deixebles de Carles V i del anomenat « ausente » José Antonio Primo de Ribera, perquè s'esplaiïn sense escrúpols de cap mena amb els espectacles de les estocinades de condemnats. « La Voz de España », amb la signatura de l'« escribidor » de circumstancies Leopoldo Eulogio Palacios, fa l'apologia de l'inquisició en termes elogiosos i amb una impresionant morbositat criminal. Història l'inquisició i els Reis catòlics treient-ne conclusions històriques d'un retorn saludable d'Espanya a aquells magnífics temps, en que els hereges-els republicans d'avui-eren religiosament cremats per major gloria de Deu pel despotisme desenfrenat i el fanatisme salvatge d'una església i d'un règim que imperà en Espanya per dissort dels espanyols i per vergonya de la humanitat.

Els panegiristes de l'inquisició parlen de la tolerància com d'una peste diabòlica que el liberalisme ha engendrat per fer la malestrugança dels pobles. Res de tolerància, doncs. L'esclavitud del pensament i de la voluntat humana és el millor remei per prevenir possibles revoltes dels descontents... Els reis catòlics tenien raó: Torquemada tenia raó. Cal retornar a aquells temps tenebrosos del feudalisme i fer d'Espanya un

imperi monstruós de gent vil, inepte i ignorant, incapaç d'alçar la testa per esguardar l'ignominia del poderosos. Es aquest camí que han escollit els detentadors del poder robat al poble per la traïció i l'invasió. Les « autoritats » de Catalunya, seguint la pauta assenyada, s'esforçen per esser mereixedors de l'admiració dels consellers italo-alemanys que dicten les normes de « pacificació » ciutadana. La repressió i la misèria son els mitjans fonamentals per bastir la gran tragèdia del poble espanyol. Els instruments més segurs i millor capacitats son la guardia civil, l'« Ova » i la « Gestapo ». Les últimes audàcies del « ordre públic » a Barcelona assenyalen ja d'una manera ben manifesta que l'aparell repressiu respon deguda i eficaçment.

El ciutadà que no denuncia al seu veí és perseguit per encobridor i possible criminal. El pare que no delata a llur família és un mal critià que conspira contra la seguretat del regim. El fill que no explica els antecedents dels seus pares és un malfactor que persegueix desiguis perillosos. L'amie que no traïx el secret de l'amistat és un enemic de la Patria...

El confessorari i la delegació de policia son els receptors oficials de les delacions, denúncies i falsos testimonis. Ai del pobre que pudorosament s'abstingui de confessar-se en aquestes cambres de tortura! La guardia civil, l'« Ova » o la « Gestapo » aniran un dia a cercar-lo a la llar i mai més hom sabrà on reposen els seus ossos. Davant aquesta tragèdia i aquesta perspectiva horrosa, la població catalana, cada dia més espaordida cerca un possible camí d'alliberació. No son endabes les informacions que, mutilades naturalment, li arriben de l'extranger per mitjà de la premsa o per altres conductes. Ara més que mai els catalans senten l'opressió criminal de les forces d'invasió i de traïció nacional. Les presons, els vaixells i els camps de concentració romanen curulls de republicans detinguts. Els afusellaments al camp de la Bota i en els glacis del castell de Montjuich son diaris i nombrosos. En els pobles civils de Catalunya, la desaparició quotidiana de veïns és esferidora. La pau i la tranquil·litat no existeix en cap recó de Catalunya. La sombra trágica de la guardia civil plana pels camins i carreteres com els missatgers de la mort i la tortura. Hom s'esforça en no parlar en català: les parets tenen orelles. En el fons de cada ciutadà creix un odi mortal a l'invasor. El terror, en lloc d'afeblir els sentiments patriòtics dels catalans els desvetlla i els enforteix. Hom espera aconteixements. Ningú es resigna a creure com a definitiu aquest regim de vergonya i de dolor. Malgrat el perill de les delacions i les denúncies, els amics es fan confidències, els pares no denuncien als familiars i la dignitat ciutadana és més forta que l'imperi del terrorisme maquavelic. Els sembradors de la mort no triunfaran damunt del nostre poble mentre romangui un català amb vida; la nostra parla i la nostra bandera onejarà i cridaran ben alt la llibertat de Catalunya.

SOTA EL SIGNE FEIXISTA

EL COMITE DE NO INTERVENCIO TANCARA AVIAT

Segons notícies que ens arriben de Londres, després de la rendició de Madrid i de Valencia i de la cessació de les hostilitats a la península espanyola, l'acord de No Intervenció arriba al seu fi i el comitè, que es troba a Londres, serà dissolt en data molt propera.

Els senyors del barret de copa han acabat ja llur tasca: Espanya ha esdevingut un protectorat del feixisme internacional.

Ara, a esperar que es produeixi una altra oportunitat per a tornar-se a reunir...

Catalunya sota el terror franquista

La resistència als invasors

Segons informacions procedents de Catalunya, malgrat les reserves i la prudència de les autoritats en impedir la publicació de notícies d'aquesta naturalesa, hom sap que l'actitud adoptada per alguns caps i oficials de l'exèrcit espanyol de desaprovinciació a les activitats dels italians a Espanya, ha estat severament sancionada per les autoritats franquistes.

Tres generals que han pres una part activíssima en l'ofensiva de Catalunya han estat severament amonestats, i com a conseqüència d'aquesta amonestació sembla que no tindran més ganes d'exterioritzar uns sentiments que desplauen als dirigents feixistes.

El fet de que els legionaris italians sota el comandament del general Gambara, hagin ocupat el port d'Alicant es comenta en els mitjans oficials com un esdeveniment d'una gravetat extrema.

Les personalitats responsables del moviment nacional sindicalista estaven convençudes que les forces italianes haurien jugat un paper de segon ordre en la ocupació de la Zona Central. Els fets han demostrat tot al contrari.

En realitat l'estat major nacionalista ha tingut de sotmetre a la voluntat de Roma i els italians instal·lats a Malaga han pres un altre punt de recol·liment sobre el litoral mediterrani. Les riques províncies andaluses productores de blat i d'oli; la regió de Murcia on l'explotació intensiva és de fàcil organització, es troven sota el control efectiu dels quadres de l'economia feixista italiana que hom ha enviat a Espanya en gran nombre.

Per altre part les importants mines de mercuri de Almaden són seriosament cobjades pels italians, els quals ja fa molt de temps tenen concentrats a Malaga els especialistes per l'explotació d'aquest mineral.

Aquestes són les precisions que ens aporta una personalitat assabentada. Cal constatar les reaccions populars, que algunes vegades esdevenen seriosament perilloses. A Alicant, que ha estat salvatgement bombardejat diferents vegades pels aparells italians, la població s'ha manifestat violentment contra els legionaris.

En quant a l'actitud dels madrilenys amb relació a la divisió « Littorio », ha estat una protesta silenciosa molt significativa. La gran desfílada militar que ha de reunir a la capital totes les representacions de l'exèrcit nacional i cossos explidicionaris italians, ha estat aplaçada precisament per la manca d'entusiasme dels madrilenys per les camises negres de Mussolini... És molt significatiu també que en les manifestacions s'arbori el « retrat » del general Franco.

En el domini econòmic Italia ha trobat un mercat per introduir nombrosos productes italians sobre tot de mercaderies que, com l'industria cinematogràfica, s'estan ofegant per manca de compradors. A canvi d'aquestes mercaderies superflues, els italians s'emporten d'Espanya productes agrícoles en quantitats considerables.

Aquest negoci, que fins als mes profans coneixien, irrita extraordinàriament els mitjans comercials espanyols i a la opinió pública en general.

MI LERS D'OBRRERS ACOMIADATS A CATALUNYA

Les festes de Pasqua s'han desenvolupat en un ambient de tristesa. La població civil de Catalunya fou « invitada » per mitjà d'ordres i bans a participar sense excusa de cap classe a les nombroses cerimònies religioses i « patriòtiques » organitzades oficialment. Hom obligà a tots els infants a fer acte de presència en alguns dels nombrosos actes celebrats. Aquestes criatures, previament ensinistrades algunes d'elles, vestides amb l'uniforme de les fletxes negres cantaven aires guerrers. Malgrat les ordres, bans i amenaces, la majoria de la població romangué recollida a les seves llars...

Malgrat les festes de Pasqua la policia no ha parat de treballar durant aquestes dues jornades. En efecte, les llistes de detinguts, corresponents a aquests dos dies festius ha augmentat singularment. En els pobles de Catalunya la guardia civil té ordres de detenir, no tan solament els homes — que ja quasi no en queden — si no també les dones.

Als camps de concentració de Figueres i de Ripoll romanen curullts de detinguts. Tots els soldats de la república encara permaneixen detinguts i concentrats. Tots els ciutadans de Catalunya que romangueren en llurs localitats durant la guerra son objecte d'un interrogatori sobre el terreny, a resultes del qual s'obre procés per possibles responsabilitats civils. Els caps de Falange locals, donen llur parer sobre els incursos en responsabilitats, tot i senyalant els antecedents polítics de les persones en qüestió.

Hom compren perfectament doncs, el perquè de l'abundància de detinguts en els camps de concentració. Segons les previsions dels « nacionalistes », l'alliberament dels detinguts sobre els quals no recaigui

A Catalunya com a reacció històrica contra la tirania del feixisme, a les veccions sistematitzades als sentiments nacionals mes arrelats al cor dels Catalans, es produirà un profund moviment d'exaltació catalanista, de separatisme actiu en determinades circumstàncies. En el si de les masses obreres i pageses de Catalunya, les quals han viscut dos anys i mig d'emancipació econòmica, de llibertat i de dignitat política, que han tingut a les seves mans i han sabut dirigir be l'aparell de producció, i que han retornat ara, en virtut de la victòria feixista, al regim mes vil d'explotació econòmica, de vilipendi polític, madurara amb rapidesa un poderós proces de radicalització revolucionària.

L'explotació econòmica no serà la normal en regim capitalista, una simple tornada al 18 de juliol, sino la vella, la tradicional explotació semi feudal del castellanisme agrari i parasitari en pais colonitzat, agreujada per les cobejances del feixisme italia sobre l'economia catalana, antiga i molesta competidora, i aquesta característica especial d'explotació econòmica catalanitzada en alt grau la radicalització revolucionària dels obrers i pagesos de Catalunya.

En els mes amplis sectors de la petita burgesia, de tradició lliberal, de provats sentiments catalanistes, de forta personalitat històrica, les mesures d'inevitable abus econòmic i financer, de greuge a tot el que sigui o vulgui continuar essent català originara reaccions de revolta o almenys de resistència. Reaccions que influenciaran certs sectors de la mitjana i gran burgesia que aviat es sentiran incompatibles amb el castellanisme agrari i el colonialisme italia.

En aquest entremetiment de passions, de rebellia, de voluntat vehement de retornar a un regim de llibertat d'una Catalunya recobrada en conjunt, i d'emancipació econòmica, no teòrica, sino viscuda en un període relativament llarg per obrers i pagesos, ha de treballar el nostre partit.

De l'informe de Joan COMORERA al Comitè Central d'Anvers

cap acusació no es realitzarà fins que aquests donin d'una manera manifesta, proves evidents d'entusiasme i afecte al regim franquista. D'això s'en diu « penediment ». Tot i esperant aquest penediment s'els obligarà a treballs forçats en la construcció de carreteres, camins, pont i ferrocarrils, sota la vigilància de capataços i guardies falangistes.

La depuració es fa en gran escala també en el cos facultatiu. Els veterinaris també hi estan inclosos. El que no pot demostrar amb proves evidents i irrefutables llurs serveis al regim franquista, anteriors i posteriors a la Victoria, roman condemnat a treballs forçats fins el dia problemàtic de llur penediment.

Malgrat els esforços considerables per a mantenir sobre les armes de terra, mar i aire un fort contingent de soldats, el govern de Burgos s'ha vist precisat a desmovilitzar obrers qualificats per impedir la paralització absoluta de l'industria. Un decret de Burgos preveu la desmovilització d'un cert nombre d'obers especialitzats i llur retorn a les fabricques d'on procedien. Per altre part el govern franquista acomiada en massa els obrers de les industries de guerra als quals es llança al pacte de la fam, posat que pels sense feina a Espanya, no hi ha subsidis de cap classe. El nombre de captaires augmenta en proporcions tan alarmants que constitueix un vertader exercit. El pitjor és que el poder adquisitiu dels que treballen és tan baix, que aquests no es poden permetre el luxe de fer almoina a la gent parada. Els estralls de la depuració comencen a preocupar a les mateixes autoritats. El problema polític és delicadíssim i perillós. El problema econòmic és insoluble. Com es resoldrà aquest galimaties franquista? Les persones enteses preveuen aconteixements tràgics per posar les coses al seu lloc.

ELS NOMS DELS CARRERS

Res demostra millor l'hostilitat del poble barceloní a la nova situació, com el que ha succeït amb la nomenclatura dels principals carrers i places de la ciutat.

Després d'haver infectat la ciutat amb els noms dels enemics de Catalunya i davant la resistència de la població a acceptar-los, el Ministeri de la Governació s'ha vist obligat a modificar-los. L'ordre diu així:

« La expresada modificacion se hace publica para que, llegando a conocimiento de todos los ciudadanos y con el fin de mantener nombres tradicionales y ocasionar los minimos perjuicios a industriales y comerciantes, de acuerdo con el espíritu de la orden del 13 de abril de 1938 del propio Ministerio de la Gobernacion, se continuen usando los NOMBRES POPULARES con las unicas modificaciones detalladas.

Asi, pues, el Paseo de Gracia, la Plaza de Catalunya, la calle de Fernando, la de la Princesa, las Rondas, la Plaza de S. Jaime, etc., etc., volveran a su antigua nomenclatura, sin perjuicio de que el ayuntamiento proceda a revisar a fondo los nombres anteriores al 1931 que recuerden los antecedentes de la dominacion rojoseparatista en esta ciudad, para honrar otros heroes y martires del movimiento nacional, a los que asimismo seran dedicadas las vias en proyecto. »

Barcelona, com Catalunya no es deixen conquistar tan fàcilment. Ni volen veure els seus carrers empastifats pels noms dels enemics de poble. Aquesta Catalunya !

DETENCIONS « OFICIALS » A BARCELONA

Diem detencions « oficials », perquè aquestes són les que publica la premsa franquista per donar l'impressió al mon de que l'ordre public a Espanya actua a la llum del dia.

Els milers i milers de republicans detinguts i afusellats « anonimament » aixis com els detinguts i afusellats « oficialment » son soldats de la llibertat als qui l'humanitat avançada i progressiva ret homenatge i passaran a la posteritat com a predecessors d'un mon deslliurat del malson feixista.

DETENCION DE UNA MARE I EL SEU FILL

Fou detinguda a Hospitalet, Trinitat Grina Canyades i el seu fill Pere, acusats de participació directa i entusiasta en les manifestacions en pro de la República.

ELS CALABOSSOS DEL PALAU DE JUSTICIA

Ingressà en els calabossos del Palau de Justicia, Rafel Gou Amar acusat d'intervenció en la persecució de la « cinquena columna ». El metge Joaquim Comas Recasens, ingressà també als calabossos del Palau de Justicia acusat d'esser un amic personal del president Companys.

A la presó de dones ingressà Belen Martin Cuenca acusada de formar part de les patrulles de Control.

Els agents de la « Gestapo » de Sabadell efectuaren trenta detencions, entre les quals la d'Antoni Alvarez Esteve significat militant de la C.N.T.

Foren detinguts per la policia especial (Ovra), Ernest Vila i Fortunat Bastos acusats de formar part d'un Comitè de Control.

PER ESSER AMIC DE NEGRIN

Ingressà aa la presó detingut també per la policia especial (Ovra), Antoni Berenguer Perez, acusat de tenir relacions polítiques amb el cap del Govern de la República, Joan Negrin.

Hom procedí a la detenció de Joan Olich Marti, Francesc Regues i Joan Torres Guizarro, acusats d'haver format part del Comitè d'empresa « Aigues de Barcelona ».

També fou detingut Joaquim Fontanet Andreu acusat per llurs idees extremistes.

I SEGUEIXEN LES DETENCIONS...

La brigada especial (Gestapo) de Sabadell, ha detingut l'alcalde de Front Popular de Sant Quirce, acusat de profanació de l'església, a Miquel Artigas Grau president de l'U.G.T. i a Rosari Ventura Santanach, acusada de persecució contra la « cinquena columna ».

Per la policia especial de Barcelona (Ovra), han estat detingudes cinquanta persones entre les quals es troven destacats elements « extremistes » tals com els ciutadans Lambert Barrachina Soto, Josep Perez Molins, Josep Masdeu Ciurana, Lluís Botifoll, Joana Andres Castañé i Francesc Bosch.

Ha estat posat a disposició del Jutjat Militar Isidre Marselles Godoy empleat de la Generalitat en una Granja Agrícola.

DETENCIONS DIVERSES

Pels diferents serveis de policia han estat detinguts Carme Rospall Llobet acusada de profanació, Josep Pardo Garcia, Enric Cantó Lopez i Anselmo Camarassa Ria, voluntaris de l'exèrcit de la República, Joan Pich

Pich, i Jaume Planas Mauro guardies d'Assalt del govern de la Generalitat de Catalunya. La policia especial (Ovra) de Badalona ha detingut a Francesc Rodriguez Clavell, Julia Pons Santaló, Ramon Gener Mayoles, i Isidre Beltran Segura. Hom ignora el motiu d'aquestes detencions.

UNE COMMISSIO DEPURADORA QUE HA ACABAT LA FEINA

La comissió depuradora de funcionaris de la Justicia que anà a Barcelona pocs dies després de l'entrada de les forces franquistes ha acabat la seva feina i marxarà aviat a realitzar llur funesta tasca a Madrid.

El treball laborios d'aquesta comissió depuradora de la Justicia ha enviat a centenars de funcionaris als piquets d'execució, a milers als presis i camps de concentració i a la quasi totalitat de funcionaris no incursos amb responsabilitats, al pacte de la fam.

COM CREIX LA FALANGE

Una nota dels diaris:

« Se ordena para hoy, a las nueve de la mañana, en el local sito en la Rambla de Cataluña-Rosellon, la presentacion de todos los estudiantes de Comercio y Bachillerato comprendidos entre los 15 y 18 años de edad, para un asunto de suma urgencia.

Todos deberan presentarse uniformados; los que no tengan uniforme lo haran constar en el acto de presentacion. »

Es la consigna del caudillo de la panda: España unaiforme.

I « libre ».

L'ESTETICA I ELS CORRALS DOMICILIARIS

Els ciutadans de Barcelona davant la manca gairebe absoluta de menjar s'han procurat animals de cria, gallines, conills, etc., per anar vivint, i han instal·lat, a falta de granges, en el patis, galeries, balcons i terrats, les conilleres i els galliners.

Però la « Delegacion de Sanidad Municipal » vigila per la estetica de la ciutat i per la salut publica i acaba de prohibir terminantment la tinença: d'aus de corral en el interior de la població.

La única solució es deixar-se morir de fam.

LES NOTICIES QUE PORTA UN EVADIT

Un ciutadà que acaba d'evadir-se de l'inter franquista ens ha informat:

« QUE LA MAJORIA DE NOIES QUE INGRESSAREN EN ELS BATALLONS FEMENINS HAN ESTAT AFUSSELLADES DESPRES D'HAVER ESTAT VIOLENTEDES ALGUNES D'ELLES.

QUE EN EL CAMP DE LA BOTA S'EFECTUEN DIARIAMENT DOTZENES D'AFUSSELLAMENTS.

QUE L'ACTIVITAT DEL TREBALL RESTA COMPLETAMENT ATURADA. SOLS MENJA EL DEU PER CENT DE LA POBLACIO: ELS MILITARS I LES AUTORITATS.

QUE LA GUARDIA CIVIL PERSEGUEIX A TOTS AQUELLS QUE S'ATREVEIXEN A PARLAR EN CATALA.

QUE PER ANAR MES DEPRESSA EN LA LIQUIDACIO DELS BONS PATRIOTES S'UTILITZA EL PROCEDIMENT D'OMPLIR GRANS BARCASSES AMB ELS REPUBLICANS, QUE PORTADES A ALTA MAR, SON DESPRES ENFONZADES A CANONADES. »

Es la Inquisició Franquista.

FRANCO PREPARA EL PAIS PER A NOVAS GUERRES

Durant tota la guerra per la independència d'Espanya hem dit i repetit constantment que el triomf de Franco, a part que suposava la colonització del nostre poble, significava la continuació de la guerra al servei del feixisme internacional.

El que està esdevenint suara a la Espanya franquista confirma les nostres afirmacions.

S'estan realitzant enormes esforços per augmentar el potencial de guerra. En els ports del litoral mediterrani es realitzen quantioses obres de defensa per a noves aventures guerreres sota la direcció de l'eix Roma-Berlin. Des de ja fa molt temps, la premsa franquista, secundada i potser estimulada per la feixista i nazi, parla constantment de que Espanya està designada fatalment per omplir una important missió enllà de l'oceà. Ha de reconquerir, en el mar, els lloers dels seus avantpassats. La seva situació geogràfica i estratègica li imposa, sempre sota la direcció de Hitler i Mussolini, una part important en la lluita que s'apropa entre els lladres de pobles i les potències occidentals.

Partint d'aquest principi, el govern de Burgos ha resolt l'execució d'obres considerables en els ports de Pasajes, Cartagena, Almeria, Alicant, Tarragona i Barcelona, en els quals, tècnics italians i alemanys dirigeixen febrament la construcció de bases per a submarins i per hidroavions. Milers d'homes seran emprats en aquestes construccions, aixi com també en les que es volen realitzar al port d'Algerias, davant el Marroc, en previsió de probables contingències.

Heus-aci una altre prova que afirma la justesa de la política de resistència del govern Negrin.

El triomf de Franco no es la pau: el triomf de Franco es la continuació de la guerra. A les ordres i en benefici dels lladres de pobles.

RECERCA DE FAMILIARS

Rosario Espindola demana notícies de la seva filla Maria Rul Espindola (14 anys). Escriure a Hôtel des Voyageurs, Gan (Basses-Pyrénées).

Agustín Bertran Vanell demana notícies de la seva família: Jaume Bertran Olear (50 anys) Montserrat Nonell Gardiel (48 anys), Rosa Bertran Nonell (25 anys) i Montserrat Bertran Nonell. Escriure a St-Cyprien (P.-O.), Cap n. 14.

Encarnación Marza demana notícies del seu company José Blay Playan. Escriure a Ste-Marie-du-Bois, par Lassay (Mayenne).

Ana Enciso demana notícies de la seva família; Ana Gimenez Lopez (51 anys), Isabel Enciso Gimenez (16 anys), Adelina (6 anys), Nicolás (8 anys), i Fausto (18 mesos), Alcazar Enciso. Escriure a Auterive (Hte-Garonne), théâtre municipal.

Juan Morits demana notícies del seu pare José Morits Serra. Escriure a Auterive (Hte-Garonne), théâtre municipal.

Rosa Morera demana notícies del seu marit Hilario Garcia Lopez. Escriure a Auterive (Hte-Garonne), théâtre municipal.

Francisco Quintilla Brualla demana notícies de la seva família: Rosa Prats Blasco (31 anys) Herminia Quintilla Prats (9 anys); Francisco Quintilla Prats (5 anys). Escriure a Auterive (Hte Garonne), théâtre municipal.

Juan Bondi Brea demana notícies de la seva família: Carmen Ribas Marco i Carmen Ribas Alsó. Escriure a Bram (Aude), quartier F, pavillon 116.

Adriano Iglesias demana notícies de la seva companya Josefa Fernandez. Escriure a St-Cyprien (P.-O.), camp 14.

Marcelino Font demana notícies de la seva família: Francisca Martí Alvesa (39 anys), Jaume Font Martí (11 anys), i Teresa Martí Alvesa (45 anys). Escriure a Barcarès (P.-O.), ilot L., baraque 12.

José Casas Fortuny, Francisco Gravé Montserrat i Pedro Farné Fguet son pregats de enviar llur adreça a Blas Marcel. Escriure a Vernet-d'Ariège (Ariège), camp 1.

Martin Garcia demana notícies de la seva família: Maria Guixet Domenech, Martin Garcia Ggixet i Alfredo Garcia Guixet. Escriure a Barcarès (P.-O.), camp n. 1, baraque 27.

Catalina Gomis Miguel demana notícies del seu company Juan Gimenez Lozano (46 anys). Escriure a Ile-de-Tatihou (Manche), réfugié.

Jacinto Ballester Lopez és pregat de donar la seva adreça a la seva companya que es troba a Ile-de-Tatihou (Manche), Refuge.

Manuel Tomás Pérez, Manuel Comin Lopez, Lorenzo Juan, Antonio Garrillo (Comissari 133 Brigada), Jesús Herrera i Angel Salas son pregats de donar llurs adreces a Dolores Tomás Valero. Escriure a Mairie de Chafailles (Saône-et-Loire), Refuge.

José Martorell Biosca demana notícies de la seva família: Amalia Sotos Frutos (30 anys), Antonio Sotos Frutos (47 anys), José Martorell Soto (13 anys) i Alberto Martorell Soto (anys). Escriure a St-Cyprien (P.-O.), camp n. 14.

Lucio Oliva Alócén demana notícies del seu germà Eugenio Oliva Alocen. Escriure a Barcarès (P.-O.), camp n. 1, rue E, baraque 70.

Miguel Adam Lecina demana notícies de la seva família: Antonia Verdaguier Vauells (36 anys), Miguel Adam Verdaguier (11 anys), Martina Lecina Lázaro (75 anys), Micaela Adam Lecina (40 anys) et Visitación Martínez Moreno (20 anys). Escriure a St-Cyprien (P.-O.), camp n. 14.

Armando Castelló demana notícies de la seva família: Elisa Noguera Catalan (27 anys), Armando Castelló Noguera (8 anys) i Raul Castelló Noguera (6 anys). Escriure a St-Cyprien (P.-O.), camp n. 14.

Emilio Vazquez Rodriguez demana notícies de la seva família: Maria Martin Castellon, Consuelo Vazquez Ramos (21 anys) i Emilio Vazquez Ramos. Escriure a Bram (Aude), quartier D., baraque 49.

Primo Garcia, Antonio Casas Trull, Andres Mantés, José Anselmo Salvador Camps, Andres Nardi, Juan Arnau, Martin Rovira i Eudaldo Marzo Rierola, son pregats d'enviar llur adreça a Inés Marzo Rierola, a St-Cyprien-Val (Loiret); Maison de la Caisse « Le Travail ».

Juan Cristina demana notícies de la seva família: Maria Sanjaume Sabater (28 anys) i Juan Cristina (3 anys). Escriure a Septfonds (Aude), infirmerie, salle 3 B.

Doroteo Lucas demana notícies de la seva família: Rosa Matas Perez (21 anys), Rosa i Amparo Lucas Matas (3 i 1 anys). Escriure a Bram (Aude), quartier A, baraque 22.

José Fuentes Santo demana notícies de Francisca Gonzalez Calante i del seu fill. Escriure a Bram (Aude), quartier G, baraque 118.

Genaro Garcia demana notícies de Concha Ferrer, Pilar Castan i Cenó Castan. Escriure a Barcarès (P.-O.) Camp 2, rue 1, Baraque 7.

Antonio Carrasco Escobar demana notícies de la seva família. Escriure a Argelès-sur-Mer. Camp civil. Groupe 187.

Joaquim Garcia Morales demana notícies de la seva família: Joaquina Villar Diaz, Joaquín, Julia, Erminia i Maria Garcia Villar. Escriure a Bram (Aude) Quartier G. Baraque 118.

Antonio Serrano Olalla demana notícies de la seva família germana Teresa Serrano Olalla. Escriure a Bram (Aude) Quartier G. Baraque 117.

Andrés Escarcena Navarro demana notícies de Diego Escarcena Mendez i Fernando Gil Ruiz. Escriure a Bram (Aude) Quartier G, Barque 118.

Andrés Gil Mendez demana notícies dels seus fills Marina i Andrés Gil Ruiz de 7 i 4 anys i de la seva àvia Marina Navarro Vasquez (70 anys) Escriure a Bram (Aude) Quartier G, Baraque 118.

Fernando Garcia Fortuny demana notícies de la seva família: Genoveva Martí Vergès (54 anys), Mercedes i Francisco Garcia Martí (21 i 19 anys) Escriure a Argelès-sur-Mer. Camp civil. Groupe 186.

José Alcobé demana notícies de la seva cunyada Teresa Suñé Calaa. Escriure a Barcarès (P.-O.) Camp provisoire n. 1, rue E. Baraque 71.

Electra Nebot Espasa demana notícies del seu marit Aleix Martí Serra (39 anys) Escriure a Ossun (H.-P.) Hospice St-Joseph.

Juan Badell demana notícies de Rosa Companys i de llurs fills. Escriure a St-Cyprien (P.O) Camp n. 13.

Primitivo Laguna demana notícies de la seva companya Natividad Galoan i dels seus dos fills. Escriure a St-Cyprien (P.-O.), Camp n. 13.

Per a tota mena d'informacions i recerques d'afiliats a la U. G. T. de Catalunya, adreçar-se a Miquel Ferrer, Bourse du Travail, Toulouse (Haute-Garonne).

Luisa Contador demana notícies del seu company Esteban Sanchez Orcajuelo-Lopez i Vicente Bayarri Esteve. Escriure a Les Mines de Bearn. Rilhac-Raucon (Haute-Vienne).

Manuela Gonzalez demana notícies de Francisco Batista Gonzalez i Manuel Gonzalez Esteve Escriure a les Mines de Bearn. Rilhac-Raucon (Hte-Vienne).

Gelasia Castillo demana notícies d'Amurina Sandoval Castillo. Escriure a Les Mines de Bearn, Rilhac-Raucon (Hte-Vienne).

Constantina Eria Martinez demana notícies de Ramiro Maron. Escriure a Le Mines de Bearn, Rilhac-Raucon (Hte-Vienne).

Telesfora Martinez demana notícies de Bienvenida Uamargo i Constantina Martinez Diaz. Escriure a Les Mines de Bearn, Rilhac-Raucon (Hte-Vienne).

Conchita Capilla demana notícies del seu company José Manuel Cañedo (Bolche). Escriure a Les Mines de Bearn, Rilhac-Raucon (Hte-Vienne).

Maria Rogel demana notícies de la seva germana Remei Rogel. Escriure a Les Mines de Bearn, Rilhac-Raucon (Hte-Vienne).

Carmen Juanos demana notícies del seu germà Pere Soler Juanos. Escriure a Les Mines de Bearn, Rilhac-Raucon (Hte-Vienne).

Miguel Bañó demana notícies de la seva companya Pilar Llorens Suñé i de llurs fills Miguel, Libertad i Teresina. Escriure a St-Cyprien (P.-O.), camp 14.

Antoni Vila Colomer demana notícies de la seva companya Rosita Brugué Arçillo i de llur filla Isabel Vila Brugué. Escriure a Bram (Aude), quartier G., pavillon 116.

Agustina Capdevila Giné demana notícies de: Juan Aixalà Rossell (32 anys), Antoni Capdevila Giné (31 anys), Ramon Lalmeria Vignata (25 anys), Ramon Olivart Felix (22 anys). Escriure a Romilly-sur-Seine (Aube), rue Meranda.

Isidre Bernabeu Martinez demana notícies de la seva companya Josefa Ferrés Gil, Dolores Bernabeu, Enric Bernabeu, Maria Bernabeu i Isidre Bernabeu. Escriure a Bram (Aude) quartier I, pavillon 149.

Pere Mañalic Santes demana notícies de la seva companya Angela Solà Sesac i de la seva filla Nelia Mañalic. Escriure a Bram (Aude) Pavillon I, quartier 159.

Micaela Martinez Bengochea i els seus set fills demanen notícies de Anton Martinez Berber (46 anys). Escriure a Guiclan (Finistère). Ecole de filles.

Teresa Sedó demana notícies de Juan Llorens Ortiz. Escriure a Cité de Charmont par Hyouseau Segré (Maine-et-Loire).

Maria Mentoyo demana notícies del seu company Francisco Biendicho Prats. Escriure a Grenoble (Isère), centre d'hébergement des Réfugiés.

Conchita Telleria demana notícies del seu company Antonio Maza Anzani i de llur fill Antonio Maza Telleria. Escriure a: Thouars (Deux-Sèvres). Château de Tremoille.

Jesús Asensio Terrés demana notícies del seu germà Antonio Asensio. Escriure a Septfonds (Tarn-et-Garonne), groupe 82, baraque 26.

Aurora Barbero demana notícies del seu company Antonio Puech Gonzalez. Escriure a Méry-sur-Seine (Aube), Centre de Réfugiés.

Pedro Romero Hernandez (10 anys), demana notícies del seu pare Ambrosio Romero Juarez de Castellar del Vallés (Barcelona). Escriure a Carbonne (Hte-Garonne), chez Robert François.

Artur Cussó demana notícies del seu amic Carbonell Riera. Escriure a Montescioux-sur-L'Osse (Gers), Centre de Réfugiés, i a Barcarès (P.-O.), ilot B, pavillon des Officiers, a Eudald Carbonell.

Pilar Vergara demana notícies del seu company Jaquin Prades i del seu germà José Vergara. Escriure a Tullines (Isère), Château Pont-Pinet.

Tomasa Rodriguez demana notícies del seu company Abelardo Marchon Rodriguez. Escriure a Montferrand-Saves (Gers).

Paquita Sandin demana notícies del seu company Antoni Ramos (28 anys), instituteur. Escriure a Souvigny (Allier), chez Deluce Adrien, route de la Folie.

Emilia Mujal demana notícies del seu cosí Pius Arias. Escriure a Bergerac (Dordogne), 2, rue de la Gendarmerie.

Teresa Olier Aimeric demana notícies del seu germà Francisco Olier Aimerich. Escriure a Myennes (Nièvre), chez Jauvet.

Maria Rius Sentis demana notícies del seu pare Josep Rius Rafales (48 anys) i del seu germà Josep Rius Sentis (16 anys). Escriure a Montferrand-Saves (Gers), refugié.

Cesar Dominguez demana notícies de la seva filla Maria-Rosa Dominguez Alemany (20 anys). Escriure a Canteleu (Seine-Inférieure), Colonie départementale espagnole.

Josefa Quintana demana notícies del seu company Florencio Morera Llovet. Escriure a Ivetot (Seine-Inférieure), rue du Couvent.

Teresa Corretger Calveres demana notícies del seu pare José Corretger Casals. Escriure a Cazères (Hte-Garonne), chez Saint-Blancat Paul, facteur des P.T.T.

Dolores Plana Carret demana notícies del seu company Juan Masó Desmiquel. Escriure a Saint-Sulpice-la-Pointe (Tarn).

Maria Peiri Miró demana notícies del seu company Juan Comas Aparicio. Escriure a St-Affrique (Aveyron), Ancien Hôpital.

Manuel Vives Puvil demana notícies de Joaquina Griño, dels seus pares i germana. Escriure a Vernet-d'Ariège (Ariège), camp de concentration, groupe C.

Maria Badal demana notícies del seu company. Escriure a Joigny (Yonne), réfugié.

Josefa Boiona Ballester demana notícies del seu company, Manuel Simón Piza. Escriure a Fort-des-Roses (Jura). Réfugiés.

Manuela Joan demana notícies del seu pare Manuel Joan Casals. Escriure a Lavaur (Tarn) 3, rue de Peyras.

Francisco Oliver Riera demana notícies de la seva família: Rosa Oliver Expósito i Margarita Expósito Masnou i dels seus companys Antoni Rovira Aixa (20 anys), Delio Bru Sans (30 anys), Josep Bru Sans (27 anys), Francesc Albert Marrogat (33 anys). Escriure a Redon (Ille-et-Vilaine), 16, rue Saint-Michel.

Luisa Hurtado Sanchez demana notícies de Manuel Medrano. Escriure a Foulain (Haute-Marne), Concepción de la Fuente Pombo. Epicerie-Café du Centre.

Pepita Muray demana notícies del seu company Dionisio Cruz. Escriure a Labouheyre (Landes), Refuge.

Anita Rubion Soler demana notícies de Juan Ribas Charles, Vicente Bordonada Cubero, Santos Soriano, José Esteve Tarés i Juan Esteve Tarés. Escriure a Clermont (Oise), Centre d'Hébergement.

Maria Denlofen Puig demana notícies del seu company Joan Clua. Escriure a Clermont-Ferrand (Puy-de-Dôme), quartier Gribbeauval, avenue Carnot.

Pedro Velasco demana notícies dels seus fills Pedro i Luis Velasco Lopez (15 i 18 anys). Escriure a Perpignan (P.-O.), champ de Mars, parc automobile.

Macario Fernandez Martinez demana notícies de la seva companya i dels seus quatre fills de menys de 10 anys. Escriure a Clermont-Ferrand (Puy-de-Dôme), quartier Gribbeauval.

Juan Bachs demana notícies del seu cunyat Jaume Aiguadé Canals (21 anys). Escriure a Perpignan (P.-O.), Café Puig, 13, rue de la Savonnerie.

Teresa Pujol Costa demana notícies del seu company Camilo Beltran Julian. Escriure a Montélimar (Drôme), Château des Adhémar.

Carmen Gartanyá demana notícies del seu company José Gilabert Ramirez. Escriure a Cité-de-Charmon, par Nyoseau (Maine-et-Loire) Segré. Lettre A, n. 11.

Antonia Riasol demana notícies de José Maria Raichs Moset (33 anys) i José Rufat Riasol (18 anys). Escriure a Cité-de-Carmont pour Nyoseau, Segré (Maine-et-Loire), lettre D n. 8.

Per a tota mena d'informacions sobre els afiliats a la U.G.T. de Catalunya, dirigir adreça-vos a Miquel Ferrer, Bourse du Travail, Toulouse (Haute-Garonne).

Unes refugiades a Hôtel Helios, Carantec (Finistère), demanen noves de llurs familiars i amics: Neus Arbiol Gasulla, pel seu marit Ramon Vallés Añon. — Beneta Bosi Borrás, pel seu marit Joaquin Gil Cros i pel seu fill Josep Ramos Sarem (31 div.). — Dolores Vilalta Tafulla, pel seu marit Manel Estupinosa Borrás. — Ciuta Bayot Arbiol, pel seu marit Mariasio Clua Cribille. — Pilar Gasanada Gasulla, pel seu pare Daniel Gasanada Gomez. Emilia Segarra Llop, pel seu marit Pere Blasquez Sanchez.

Angeles Saldaña Albizu, per Ramon Rysollés, Daniel Alconchel i Aana Maria Ruiz. Escriure a Hôtel de Ville, Nay (Basses-Alpes).

Ramón Aragonés Carles, Camp Saint-Cyprien (P.-O.), n. 14, demana noves de Manel Bertratan Sabaté, Joan Plà Espuny, Emili Ferrer Batallé, Angel Serradell Perez, Carmen Gil Adell i Pilar Balandé Borrás.

Llorenç Gonzalo Montalbo, Agrupació Ferroviaris n. 12, Camp n. 13 St-Cyprien (P.-O.), per Maria Esteva (infermera).

Jaume Navarrete, camp n. 13, Ferroviaris, St-Cyprien, pels seus fills Mercé (9 anys), Jaume (7 anys), Tecla (4 anys) i Agustí (3 anys).

Jesús Asencio Terrés, pavillon 26, groupe 82, camp de Septfonds (Tarn-et-Garonne), pel seu germà Antoni.

Josep Martorell Mosgorret, pavillon n. 12, camp de Septfonds (Tarn-et-Garonne), per la seva companya Jovita Alabart Gatell i pels seus

fills Josefa, Jovita i Asunción.

Els refugiats a Colònia de Vacances d'Alfonseille (Allier) a Uriel demanen noves dels seus familiars i amics: Mònica Ribera Sanchez pel seu marit Francesc Alvarez Carranza. — Carme Hernandez Palma, pel seu fill Joaquin Cabrera Hernandez. — Carme Graells Camplans, pels seus quatre fills Antoni, Miquel, Alfons, Conchita i Carme Graells. — Consol Reyes, per la seva filla Lola, per Josep Gimenez Reyes, Emili Cortés Escudés, Cisqueu Escuche, Marinete Escude Reyes, Pere Hernandez Gimenez, Salvador Sancho Sanchez, Jaume Latorre Sanchez i Nicolas Latorre. — Pere Gomez Baeza per Rajmundo Naranjo Garcia. — Ana Martinez Cruz pel seu marit Antoni Padilla Cabeza i per Salvador Linares Barresa. — Maria Sagarra per Francesc Vaixant Segarra i Maria Labaila Reinab Tops. — Marcellana Pozo Torrero pel seu cunyat Placito Aguirre Ruiz. — Rosa Ruiz Rosado pel seu germà Francesc, pel seu promès Josep Domenech Royo i Abelardo Ferré. — Anizeto Sacristán Diez, per la seva filla Eutaquia i per Gerardin Vega Sacristan. — Maria Gassol Artilles, per Julia Alos i Lluís Ribas. — Lourdes Zubia Arrantivel pel seu pare Teodor, per Susana Zubia i Valentin Casado Herrero. — Tomàs Diego Esqueu rals pels seus fills Tomàs, Antoni i Mariano i per Paco Molina Viñas. — Antonia Baquer Buil, pel seu marit Antoni Sancho Arcón, pel seu sogre Antoni Sanchon Solans, Josep Sanchon Ascon i Inocencio Tena Forniers. — Josefina Viu Roluz pel seu cosí Agustí Solans Viu. — Elena Magron Rodriguez, pels seus pares Eulogio i Rogelia i pel seu promès Joan Bellmas Mora. — Antonia Sans Pedro, pel seu marit Sinto Pedro Gran i del seu fill Josep. Maria Prats Calvet, pel seu marit Ramon Sans Pedro. — Concepció Canto Cunillera, pel seu marit Tomàs Samuèl i Anton Alsi-na Massó. — Ansenia Amorós Batet, pel seu marit Josep Semmel Belle. — Rafael Fernandez Vazquez, pel seu fill Rafel Muñoz Fernandez. — Bernalda Silvan Buano pel seu marit Antoni Rumin Santos, el seu germà Manel i el seu fill Antoni (45 div.). — Tecla Roca Molluna, pel seu marit Fernand Gebelli Vendrell. — Angelina Muntaner Gascon, pel seu promès Josep Garsés Cambra amb el seu germà Joan. — Rosa Gascon Santamaria, per la seva germana Dolores i nebes Dolores Fabregat i Conchita Oliva. — Rosa Mareta Domingo, pel seu promès Josep Bayo Elias. — L'esposa de Cristobal Martí Gitart, pel seu marit i pel seu germà Enric Salazet i Manolo Gimeno. — Joana Molina, pel seu marit Demebio Martinez Martinez i del seu cunyat Diego Martinez Martinez i de Isidro Gallardo Senabá. — Teresa Tijeras Martinez, pel seu pare Teodor i la germana Maria. Carme Rodriguez Cuevas, pels seus germans Antoni, Francesc i Gabriel. Enriqueta Diaz pel seu fill Josep Gomez i pels companys Isidoro, Francesc i Andreu Camps.

Angel Villar Vazquez, camp 8 d'Argelès-sur-Mer (P.-O.), demana noves de Praxedes Vidal Mayol, Irene Queralt, Emilia Villar Vazquez, Teresa Vives de Serguyoles, Ester Villar Tejón (14 anys), Angel Villar, Maria Isart, Ramona Rosich, Mariano Domenech, Josep Peseta i Josep Tort.

Els refugiats a Auberge des Espangols a Anduze (Gard), que demanen noves de llurs familiars i amics: Maria Angelés Montserrat i els seus fills Robert i Josefina demanen per Francesc i Ramon Angles Monserrat germans i tias respectivament. — Hermengilda Cobete Alonso, per Valeriano Gale Garcia i Anita Caleja Oriba. — Nicolas Cosculiano, pel seu fill Leonard. — Maria Garcia Barrio, per Jesús Terrazo Garcia i Enric Carreño Diaz. — Maria Gimenez Ariza, pel seu espòs Bernardo Pallejà Manzana. — Dolores Lopez Bravo, amb la seva filla, Isabel, demana noves del seu espòs Joan Perez Serrano. — Maria Manobeus Naden, pel seu espòs Josep Coch Altimiras i pel seu cosí Josep Felu Manobens. — Encarnación Moltó Abad, pel seu marit Miguel Coloma Abad. — Carme Monné Nicolàs, pel seu germà Francesc i pel seu oncle Joaquin Nicolas. — Purificació Rodriguez Gil Lopez pel seu germà Antoni. — Agustina Sallant Martí, pel seu espòs Miguel Frabregas Lluensí. — Josep Santiago Vizuet, per la seva esposa Angeles de la Torre Garcia i la seva filla Aqueada.

Cinc camarades del Camp n. 13 Saint-Cyprien, Grup Policia, demanen noves de llurs familiars i amics: Emili Serrano Vidal, per la seva dona Vicenta Puig Cellos i filles Montserrat i Magda. — Miquel Gil Adell per la seva dona Esperança Gil Lacambra i filles Pilar i Tresa. — Joan Pujadas Roger, per la seva dona Mercedes Quintana Furiol i filla Pilar. — Celesti Julio Malaset per la seva dona Paquita Nonell Altimira i filla Montserrat. — Enric Cucarella Bettle, per la seva dona Ramona Perez Oriol i fills Lluís Albert Jordi, Enric i Francesc.

Antoni Fernandez Pessos, Hospital St-Jean, Perpignan, per la seva dona Marie Urpi Cardona, el seu fill Francesc i la seva mare Catarina.

Josep Pujol Gil, camp n. 13, Saint-Cyprien, grup 5, pregunta pel seu germà Angel.

Antoni Trueba, demana noves de la seva companya Esperanza Bardina España i del seu germà Aureliano Trueba. Escriure a: 9, rue du Cirque, Béziers (Hérault).

Manel Peñalvez, Andreu Alcaraz, Felip Lafuente i Jordi Coll Diaz. — Merce Casanovas, per Andreu Casanovas, Josep Ricardo Mendo, Tomás Balleca, Josep Parrado, Joan Garri i Josep Pique Bargalló.

Unis company del Camp n. 6 d'Argelès-sur-Mer demanen noves de llurs familiars: Joan Frias, per la seva esposa Maria Gomez Abad amb dues nenes. — V.F.M., per la seva esposa Carme Rubio Fernandez. — León Banielos Peinado, per Cesaria Largo Garcia, Dolores Bartolome, Fulgencio i Rosa i Sanchez.

Un grup de refugiats a Enbrun (Hte-Alpes), demanen el parador de llurs familiars: Josefa Bono Eaoz, per Ignasi Quiles Moreno (16 div.). — Sacarnació Bono Laoz, per Josep Escorza Movera (16 div.). — Maria Vazquez Martin, pel seu company Antoni Martinez Villa. — Margarida Azcárraga, pel seu fill Angel Alberdi.

Geroni Perez Gil, per la seva muller Ramona i la seva nora Josefa Gort amb llurs fills. Escriure a Castéra Verduzan (Gers).

Juan Puigpins Sala, Barcarès, ilot R, baraque 12, demana noves dels companys Lopez Segú amb la seva muller i de Ramón Caellas Miro.

Joan Ruiz Calvo per la seva companya Lolita Cayetano.

Josep Zaporta Gil, pels seus pares Josep i Maria i germans Concha i Maria.

Josep Pares Crus, per la seva esposa Catalina Vilella amb llur fill. Escriure pels tres a: Camp definitiu, ilot W, baraque 25, Barcarès (P.O.).

Carme Forgas Pahissa, Brignoles (Var), Ursulines, demana noves de Prudencia Val, Vicenta Agustín, Maria Isas i Cinta Ingles, totes amb llurs fills.

Joana Mas Gustà, Colonia de Refugiats, Rosmoreau-les-Mines (Creuse), demana el parador del seu marit Francesc Gimenez Rodriguez (75 div.).

Joan Vilasetru Teixido, demana noves de Julià i Tresa Vilasetru i Victor Colome Nadal. Escriure a Barcarès, ilot S, baraque 2.

Margarida Costabarría, refugiada a Gramat (Lot), demana el parador del seu marit Santiago Ceceaga Arocena i Pere Ichaso Zabala.

Celia Guitart, Ancienne Poste Refuge, Gramat (Lot), demana noves del seu germà Ferrand.

Consol Garcia, refugiada a Gramat (Lot), per la seva germana Carme amb llurs fills i Josep Dorantes Domoso.

Petra Conde i Pilar Albésa, demanen noves de la seva mare Pura amb llurs fills, Manel Andres Latorre i el parador de la « Colonia Hogar del Niño de Aragón ». Escriure a Centre de refugiats, Grenoble (Isère).

Marià Blanch Bayot, demana noves de la seva esposa Pilar Prades Ribera amb llur filleta de 3 anys, de Francesc i Miquela Blanch i Miquela Bayot. Escriure a Camp de Saint-Cyprien, n. 14.

Armand Castelló Coler, desitja sapiguer el parador de la seva companya Elisa Noguera Catalàn i des seus fills Armand i Raul. Adreceu-vos Camp n. 14, Saint-Cyprien (27 div.).

Catalina Boleas, Camp de Chauveyron, per Antonne (Dordogne), demana noves del seu marit Joan Riús Boira.

Unes companyes refugiades a camp de Verdun (Ille et Vilaine), Rennes, demanen noves de llurs familiars: Ernesta Osuma i Elena Pesquera, per Lluís Llorens Sanchez i Virgili i Juli Llorens Osuna. — Tresa Canovas per Josep Dominguez Gomez. — Rosa Lazabal, per Jesus Martinez Lopez, Miquel Salver, Dionisi Garcia Gonzalez, Lourdes Talledo i Cristofol Guzman. — Angeles Basterrechea, per Eusebi Eantamaria. — Leonor Hermoso, per Eusebi Alonso. — Margarida Garrido per Claudi Maza. — Dionisia Gutierrez Coronado per Fidela Salnet, Matilde Ponedá, Ciriac Poveda Coronado, Jesús Paz Diaz, Eustaquio del Olmo i Angel Manso. — Josefina Guerró, per Brauli (pilot). — Angela Fernandez, per Santiago Lopez Fernandez. — Merce Gracia, per Manel Gutierrez Blasco. — Josefa Zaragoza, per Francesc Moñino Capel i Pere i Maria Moñino Zaragoza. — Rosalia Lopez, per Aurora Perez Lopez. — Pepita Cabal Garcia, per Alvar Flores Abuy. — Pepita Blanca Alobal, per Concha Numelaga Castroviejo i Maria Lluïsa Fernandez. — Antonia Doix Suñe, per Palmira Bernal Doix. — Sadurnina Vazquez, per Juli i Bonifaci Vazquez i Modest Muta Martinez. — Tresa, per Josep Armentero Bueno. — Joana Canovas, per Josep Felix Micó. — Maria G. Sanchez, per Juli Sanchez Ingles i Antoni Martinez Soriano. — Manela Lopez Martin, per Bernat Garcia Rivero, Pere Rodriguez Badia i Ernest i Antoni Tabernero. — Enfrasia Quevedo, pel seu fill Valenti Martinez. — Concha Martinez Quevedo, per Lluís Maria Planas, Josep Manel Garcia i Joaquim Pereiro. — Carme Diaz Martinez per Moises Diaz Cardin.

Maria Pericas Ariban, pel seu marit Antoni Arderin.

Maria Casaloto Balbóna, pel seu marit Felip Vallespir Cabistany. Escriure amb dues a Réfugiés Espagnols, Bourgneuf (Creuse).

Ricard Llorens desitja sapiguer el parador dels seus familiars i demes companys. Adreceu-vos a Camp 6 de Bram (Aude), quartier B, baraque 33.

Florentina Bellver Granero, Camp Arcoy p. n. 3, La Combe, rue Leups, Ruelle (Charente), demana el parador de Josep i Paquita Bellver, Concha Trias, Cinta i Paquita Sallent, Elvira Amo, Esther Codina, Salvador Vilalta i Francesc Moret.

Els refugiats a Nontron (Dordogne), demanen noves de llurs familiars: Antonia Bernal, pel seu marit Manel Molina i fill Manel. — Manel Anton Riús, per Antoni Imedio Blanco (34 div.) i Felin Martin Lopez.

Manel Villalba, demana noves de la seva filla Aurora i dels companys Francesca, Benet Ruiz, Marin i Valdés. Escriure a Montpessoir (Vienne).

Els refugiats al camp de Bram, barraca 140, demanen pels seus familiars: Antoni Peso Puche, per Ines Larado Percila amb llur filla. — Josep Navarro Altenis, per Rosa Florez Esilarmonda. — Miquel Navarro Ache, per Joaquim Casals Moco. — Antoni Montanyala Ribá, per Rosa Masso Estivill. — Valenti Alonso Mesiu, per Victoria Garcia Martin. — Alfons Reyes Martinez, per Beneta Delgado Fernandez. — Francesc Lopez Hidalgo, per Rosari Muñoz Fernandez. — Miquel Sanchez Ruiz, per Miquel Sanchez Cardenas. — Galino Mendez Otero, per Antonia Mendez Bautista. — Elias Piques Montarda, per Angel Piques Roche. — Basili Hurtado Gomez per Sara Martinez Guiler. — Josep Llierius Escuder, per Jaume Llierius Figueras. — Mateu Perez Dorado, per Felisa Galgero Borrego. — Daniel Salinas Ridas, per Martina Sanchez Comillo. — Rosario Albul Bosque, per Salvador Barbera Albiol. — Antoni Rambla Santos, per Juan Rafel Cordoba Lucerna. — Francesc Garcia Navarro, per Joan Luattis Pascual. — Antoni Garrido Meredez, per Eduvigis Martin Garrido. — Angel Hernandez Romanillos, per Rosa Roig Guillem. — Salvador Llaurich Porras, per Pilar Bartomeu Porras. — Josep Comillo Gonzalez, per Dionisia Sily Fuentes.

Els refugiats al Camp de Bram (Aude), quartel H. Barraca 135 demanen noves dels seus familiars: Lluçia Garcia Morjón, per Joaquina Doval Hernandez amb 2 fills. — Celesti Martinez Ros, pel seu fill Angel. — Joan Vaz Carrasco, per Dolores Garcia Navarro. — Josep Gonzalez Fernandez, per Cecilia Alvarez Guitierrez amb 3 fills. — Josep Barredes Ruiz, per Joana Dominguez Vera amb llur fill. — Francesc Paredes Ruiz, per Salvador Sanchez Cano amb 4 fills. — Francesc Torvisco Galera, per Maria Delgado Torrado amb 3 fills. — Pedro Giner Ramio, per Maria Sarivas Torres amb 3 fills. — Antoni Benedic Lolagnet, per Tresa Ibart Borrás amb 4 fills. — Pere Moncada Ramón, per Ampar Arias Huerigo i 5 fills. — Gregori Diaz Escudero, per Justa Lorente Sanchez i 3 fills. — Enric Saiz Saiz, per Joana Zurdo Rediallo i filla. — Adolf Garcia Gonzalez per Rosari Mendez Garcia. — Rafel Aranda Ruiz, per Remei Rios Calderon i 4 fill. — Antoni Retonero Lafuente, per Concepció Rodriguez Segrand. — Josep Bofarull Fusté, per Tresa Pocielo Palasi i 2 fills. — Angel Baliñas Gaballo, per Dolores Garcia Diego. — Gines Berzunva Martinez, per Leonor Garcia Perez filla i neta. — Josep Berzunca Martinez, per Antoni Caparró Muñoz i filla. — Antoni Torrado Bancalero, per Francesc Torrado Perez. — Manel Moreno Terron, per Sebastià Moreno Leva. — Celesti Martinez Ros, pels seus germans An-

dreu i Josep. — Marin Viñals Vila, per Tresa Reventos Marrugat i filla. — Josep Erico Antolin, per Lucia Antolin Lopez i 2 fills. — Josep Alvadolejo Castro, per Maria Frutoso Romero amb 3 fillas i Tresa Alvadejo Frutoso i 2 fillas. — Francesc Torcsico Galera, pel seu germà Servando. — Francesc Ruiz Gimenez, pels seus fills En carnació i Antoni. — Joan Figueras Rosell, per Maria Perpiña Martin i 2 fillas. — Pere Escrivá Coloin, per Maria Miralles Domingo i 5 fillas. — Manel Somoano Cifuentes, per Beneranda Pareia Moran.

Els refugiats al Camp de Bram (Aude), Base H barraca 141 demanen noves de llurs familiars i amics: Joan Palacin Arnal, per Victoria Coronas Laborta i fills. — Domingo Gracia Navarro per Reimunda Gracia Navarro. — Josep Moreno Sivico, per Araceli Diaz Sivico i fills. — Diego Garcia Porra, per Josefa Diaz Civio i fills. — Josep Gallardo Martin, per Maria Corral Cuebas i fills. — Mariano Continente Lambea, per Andrea Casamira Ribera i fills. — Josep Mausilla Bailon, per Carme Heredia Coñete i fills. — Amado Timoneda Timoneda, per Concepció Manero i Pilar Monterdes. — Josep Seral Villar, per Sebastia Seral Armade i Antoni. — Josep Blanes Perez per Manelá Peze Gil i fills. — Josep Paga Plo, per Sinta Magriña Casanova. — Francesc Pallares Drago, per Tresa Serra Gonzalez. — Josep Lluís Sanchez, per Jacinta Barreira Ripoll. — Engeni Jerardo Lopez, per Francesca Reberte i Josep Granzo. — Salvador Lombri Porra, per Pilar Bartomeu Porre. — Francesc Gonzalez Diaz, per Francesca Rndrade Mallorca i fills. — Gregori Villeneuve Jaen, per Concepció Ballo Lambea. — Sebastia Arbanes i Puch, pels seus fills Agusti, Antoni, David, i Balbina Franquet. — Pere Babé, per Antonia Busque Trepát i filla. — Lluís Artuño, per Madrona Soley i fills.

Unis refugiats al Camp de Bram (Aude), barraca 133 base H, demanen per llurs familiars i amics: Pere Bonet Benages, per Enriqueta Besuste Negre, Antoni Cohisa Comà, per Geriueldo Cohisa Semino. — Ramón Costelló Pelegrí, per Tresa Montoy Gadia. — Miquel Jorge Cuartielles, per Pilar Bernat Balera. — Miquel Manero Coma, per Encarnació Monseirat Gil. — Antoni Queral Borrós, per Joaquina Sosa Tejedor. — Miquel Benito Abella, per Dolores Borrás Gargallo. — Domingo Blanchedell Claramunt, per Maria Coranel Criado. — Alejo Miquel Lilley, per Tresa Vallverdi Serdo. — Miquel Juste Latorre, per Adela Roviro Zapater. — Ramón Martinez Gonzalez, per Agustina Gonzalez Peña. — Josep Ventura Campos, per Maria Bericat Roig i Alfons Ventura Sorribes. — Lluís Fortuny Guri, per Asunción Ferrer Comillera. — Miquel Giralt Ortega, per Rosa Carrete Blanco. — Manel Ballercim Banaa per Isabel Gimeno Larrosal i els seus fills Julià, Manel i Leonor. — Josep Vila-

ELS MONUMENTS

DE RAFEL DE CASANOVA I DE PI I MARGALL SON VICTIMES DE L'ODI FEIXISTA A CATALUNYA

==o==

La Comissió Municipal Permanent, a proposta de la Comissió de Rotulació de carers, ha pres els següent acord:

« Primero. La plaza sita en el Paseo de Gracia, cruce con la Avenida del Generalísimo, se denominará en la sucesivo Plaza de la Victoria. DEL OBELISCO ERIGIDO EN EL MISMO SE RETIRARA EL MEDALLON DEDICADO A PI I MARGALL Y LA ALEGORIA DE LA REPUBLICA QUE LO REMATA. En su lugar se colocará una figura que simbolice España coronando a los heroes cuyo recuerdo será evocado en un bajo relieve que llevará la inscripción siguiente: El día 26 de enero de 1939, Año de la Victoria, Barcelona fué liberada de la tiranía rojo-separatista por los heroicos soldados de España. La ciudad, agradecida. »

« Segundo. EL MONUMENTO A RAFAEL DE CASANOVA QUEDARA RETIRADO DE SU ACTUAL EMPLAZAMIENTO PARA QUE NO SIRVA DE PRETEXTO A DESVIACIONES PARTIDISTAS Y ANTINACIONALES. »

« Tercero. Para perpetuar en Barcelona la memoria de los caídos en la guerra de liberación, una comisión mixta, integrada por representantes del Ayuntamiento y de Falange Española Tradicionalista y de las J. O.N.S., estudiará el emplazamiento de un monumento en el cual se rezará misa todos los días y misa de campana por lo menos todos los domingos, instituyendo el Ayuntamiento una fundación de carácter permanente, de acuerdo con la autoridad eclesiástica. De ese modo se glorificará a los que cayeron en la Cruzada, no en forma anónima y pagana, sino con sujeción a la rai-gambre netamente católica de nuestro país. »

Comprehen perfectament la indignació dels nostres lectors, la mateixa indignació de tots els catalans, davant aquesta canallesc profanació del record estimadíssim de dos dels seus fills més il·lustres. El que no havien fet la monarquia absolutista i centralista, el que no havien intentat els governs més reaccionaris d'Espanya, el que no havia fet la mateixa dictadura de Primo de Ribera, ho fan els sequaços de Franco! Catalunya és atacada furiosament, rabiosament, en allò que més estima.

Que hi diran els catalans inconscients els uns, ingenus els altres, enganyats els de més enllà, que d'una manera directa o indirecta han treballat per la causa franquista l'havien fet dipositaris de llurs simpaties?

Que poden esperar Catalunya i els catalans dels bandits que odien mortalment a l'una i els altres? No altre cosa que insults, menyspreus, atacs, persecucions...

Davant això, els catalans que son a Catalunya i fora de Catalunya han de regular llur actitud. Com més forts siguin els atacs, més forta la resistència i els contractats. Com més lluny vagin els nostres enemics pel camí de l'extrangulació de les llibertats del nostre poble, més lluny anirem nosaltres pel camí de les reivindicacions nacionals de Catalunya.

La lluita no ha pas acabat. Pren noves formes.

I per dura que ella sigui, la victòria serà amb nosaltres.

Perque Catalunya ha demostrat abundantment a tot el llarg de la seva història que li sobra el coratge necessari per a desier-se de l'abraçada de l'esclavatge.

I en aquesta nova etapa de la lluita per l'autodeterminació del poble català, tots els catalans sabran marxar colze per colze per la reconquesta de les llibertats sagrades.

Rafel de Casanova i Pi i Margall poden esser allunyats i retirats dels seus pedestal. Però l'un i l'altre no podran esser allunyats ni retirats dels pedestal que cada català els ha erigit en el recó més íntim del seu cor.

UN CAP DEL S. I. M. DETINGUT

A Cartagena acaba d'esser detingut Manel Rivero Puente, que havia estat cap dels serveis del S.I.M. La detenció ha estat la conseqüència d'una delació d'un falangista que coneixia la casa on aquell es trojava amagat.

LA TRAGEDIA D'ALICANT

Heus-aci un comentari d'un reporter franquista sobre la tragèdia d'Alicant:

« Abant d'entregar-se, els rojos llençaren al mar tot el que els restava: cotxes, camions, ametralladores, canons, fusils, tancs, antiaeris, etc. Quan foren apresats ja no quedava res d'utilitzable. PERÒ AIXO SI, RESTAVEN TOTS ELS RESPONSABILS DE TOT EL QUE S'HA ESDEVINGUT A ESPANYA, amb la excepció de vuit o deu caps que pogueren fugir a darrera hora. »

ALLI VAREN ESSER APRESSATS TOT L'ESTAT MAJOR, ELS COMISSARIS POLITICS, L'ANOMENAT CORONEL ORTEGA I MOLTS ALTRES CENTENARS QUE TINDRAN DE RENDIR COMPTES MOLT ESTRETS DELS SEUS CRIMS. »

Això vol dir simplement que hi hauran nous i nombrosos « suicidis ».

Caldrà recordar-ho.

HO DIGUÉ el Sr. Ministre de l'interior

El 14 de març, M. Albert Sarraut pujava a la tribuna de la cambra de diputats. En mig d'un silenci emocionant parlà dels refugiats espanyols.

Digué així, el Sr. Sarraut:

« Davant de les ametralladores, entre elles i l'imploració de la tragèdia de la por i del dolor, existeix la fisonomia tranquilla, dolça i serena de la França, de la França de Sant Vicents de Paul i dels Drets de l'Home, que és la mateixa de sempre a través dels temps i a través del mon... Aquesta França digué als fusells: « Aparteu-vos, que jo em faig càrrec d'aquesta misèria ». Insultaria aquesta assemblea si demanava, si hi ha algú aquí, entre nosaltres, que hagués preferit que França en aquella situació hagués fet parlar les ametralladores. Tots els refugiats marxaran? Jo sento la veu, encara que silenciosa, però amb una eloquència molt expressiva: « Si, si, que marxin tots ». És una opinió i jo comprenc perfectament que aixís s'expressi. Però una opinió no és pas una demostració i llur fermesa mateixa no es suficient per suprimir els obstacles. En principi tots tenim el mateix pensament; desitjariem que tots els refugiats sense excepció poguessin retornar a llur país d'origen. Però és que aixó es possible? No; aixó no és possible per els espanyols: que un retorn forçat a llur país els exposaria a uns perills sobre els quals cal reflexionar. »

Aquests homes no son pas uns criminals. Son ciutadans que han lluitat per un ideal polític, militants honorables d'una causa que sentien amb tot el cor, defensors d'un regim per el qual han combatut coratjosament perque aquella era llur creença i llur fé. Es troven entre aquesta massa de refugiats, alts funcionaris de la República, parlamentaris, literaris, intellectuals, artistes, obrers, gent honorable, bona gent. Jo die aci, com he dit al Consell de Ministres amb assentiment unànim, que aquests homes, mentres no es tingui la seguretat de que no seran víctims de cap represalia, nosaltres no tenim el dret de lliurar-los a la força. »

EL MERCAT DE LA BARCELONETA

L'ajuntament del Sr. Mateu ha decidit efectuar una reparació parcial del mercat de la Barceloneta. El cost d'aquesta reparació parcial puja a prop de 600.000 pessetes. Amb aixó n'hi haurà prou per a comprendre fins a on han arribat els feixistes amb els seus bombardeigs salvatges. A menys que també diguin que ha estat obra dels « rojos ».

El mercat de la Barceloneta serà reparat parcialment.

Però, i a les dones i als infants que hi quedaren soterrats, qui els repararà?...

FRANCO, ELS INFANTS I LES « RELIGIOSAS »

Un dels darrers acords de l'ajuntament de Barcelona, assaltat pels franquistes:

« Traslladar els infants acollits en el nomenat refugi de guerra n.º 2, que havia estat el Convent de les Religioses Josefines del carrer de Ganduxer, a l'asil Toribio Duran, a l'objecte de restituir l'esmentat edifici a les seves propietaries. »

Així és com Franco i les « religiosas » estimen els infants.

Ha tornat la « Beneficiència ».

LES TRAQUES FRANQUISTES

El lèxic que utilitzen els oradors franquistes en les seves propagandes es d'una buidor tan extraordinària, tan mancat de contingut, que per a dissimular-ho es venen obligats a emprar la truculència. I les frases grandiloquents que ningú entén, començant pels mateixos oradors.

Avui fem regal als nostres lectors d'un discurs, dels paragrafs d'un discurs, naturalment, perque el discurs sencera no el podrien pas resistir, del conseller nacional de F.E.T. y de las J.O.N.S., Rafael Sanchez Mazas.

« Banderas de Falange en orden sobre la España en orden. Al mando, un Caudillo, ceñido de laurel, que saluda la primavera, con el triunfal saludo de la espada. A sus ordenes inmediatas un secretario general, lleno de corazon y entendimiento, que hace honor a su his'oria con su ejemplo tarea; y en el dominio difícil de la Gubernacion, un aragones, zaragozano ilustre, de alma niña y dura, cruda y energica: nuestro camarada Ramon Serano Suñer. »

Aquest passatge no costa gaire d'entendre: d'aixó en diem passar el respall. Però a continuació va un altre passatge líric que si l'enteneu es perque us heu tornat ximplés. Llegeu:

nueva Helgerà, per Florentina Helgerà Helgerà. — Gregori Bisa Duche per Angel Bisa Guerrero, Ramón Mastret i Damiana Gimeno. — Robustiano Lazaro Sanchez, per Josep Sanchez Garcia. — Joan Canut Pons per Carme Amorós Roca i Joan Farre Amorós. — Gerard Maure Romeu, per Micaela Romeu Payo. — Fernando Perez Perez pels seus germans Ladislao, Joan i Antoni i per Soltero Nuñez Ferrer.

Uns refugiats al camp de Bram (Aude), base H baraca 138, demanen per llurs familiars i amics: Manel Grosi Mier, per Tresa Guillot. — Antoni Gallego Chamizo, per Domingo Costro. — Javier Muñoz Sanchez, per Isabel Amador Hormigo, Joan Amador Gandres, Mario Hormigo. — Ricard Fernandez Gonzalez, per Josefa Cano Martin. — Francesc Darrea, per Julia Zepedo. — Juan Fuentes, per Francesca Mendez Moreno i Catalina Belmonte. — Miquel Perez Garcia, per Cristina Franco Rodriguez. — Saturnino Ramos Indiano, per Anita Polo Grate. — Joaquim Fa Domenech, per Vicenç Albacete Juan i Pere Fa Comàs. — Emili Lopez Suarez, per Maria Martin. — Gregori de Miquel Arnesto, per Concepció Martin Diaz. — Baltasar Reches Rodriguez, per la seva mare Maria Rodriguez Alarcón. — Alfons Garcia Perez, per Esteve Aamos Garcia Perez. — Ramón Sorrallo Monserrat, per Dàtila Gonzalez Sanchez. — Joaquim Seguí Rallo, per Ramón Seguí. — Jesús Piera Merino, per Lauria Martinez. — Luis Mezquite Morillas per Julia Morillas i Manel Mezquita.

Uns companys al Centre de Refugiats Espanyols Bressuire (Deux-Sèvres), demanen noves de llurs familiars i amics: Lluïsa Moya, per Ramón Viscarro Grau. — Carme Pocaren, per Rafel Forcada Pons i els seus fills. — Lola Estrada, per Antoni Peina. — Josefa Hernandez, per Francesc Hernandez Hernandez. — Ana Verd, per Jaume Roig Lluch. — Miquela Albreca, per Josep Perez Alvarez i Francesc Mulero Campoy. — Hermengilda Torrente, per Pere i Diego Martinez Torrente. — Lola Ferrer i Sofia Esteba, per Alfred Ferrer Rion i Pere Ferrer Sufrañes. — Carme Povedano Reina, per Manel Marente Povedano.

Uns refugiats a Maison Joseuse, Gérardmer (Vosges), demanen per llurs familiars i amics: Asunción Gilbert Lopez, pel seu marit Francesc Marquez Garcia. — Dolores Pelaez Roman, pel seu marit Miguel Martos Cobos. — Felisa Vilches Payas, per Eric Soler, Ricard Mendo i Joaquim Bau Gallen.

Uns companys de Colonia de Vacances de Charquemont (Doubs), demanen noves de llurs familiars i amics: Enriqueta Sanz Blanes, per Josep Gonzalez Perez, Cesar i Emili Marqui Hernandez i per Antoni Mene Francesc. — Consolació Sanz Blanes per Felix Mons Garces i Jacint Muñoz Lomga. — Consolació Blanes Martin, per Agustí i Tomàs Blanes i Valverde. — Carme Salazar

Cabezón, per Josep Salazar Cabezón, Josep Jofre Pan i per Joan Sole i Baldrich. — Consolació Prats Siro, per Josep Pages Prats. — Maria Debesa Perez, per Albert Fernandez Ristra.

Francesc Arnal, Xco Bon Civil 4a Cia, Camp de Mazeres (Ariège), demana per la seva muller Pilar Laplana i els seus fills Gregori i Paquita.

Joan Prieto Robes i Eduardo Escribano Palomares, Camp n. 14, St-Cyprien (P.-O.), per les seves companyes Maria Sanchez Guerrero i Encarnació Martinez Martinez.

Maria Folgera Casals, de Cité Sanitaire Clairvivre (Dordogne), pel seu germans Josep, Joan, Joaquim i Sebastia i per Javier Mulet Venaiges.

Remei Royel, Refuge espagnol, Gave de Sens à Nogent-sur-Seine (Aube) per la seva germana Maria.

Manel Galafre Batet, St-Cyprien, Camp 12, per Josep Recosens Domingo i Marcelino Mateu Guisernan.

Juan Sanniquel demana notícies de la seva companya Pepita Gros Sala. Escriure a Barcarès (P.-O.), Camp n. 1, rue 1, baraque 69.

Anselmo Martinez Fernando demana notícies de la seva família: Asunción Ortiz Lagarribai (47 anys) i de Maria-Luisa Martinez Ortiz. Escriure a Bram (Aude), quartier E, pavillon 95.

Manuel Bejar Leiva demana notícies de la seva família: Maria Sanchez Morales i els seus dos fills, José i Francisco Moreno Sanchez. Escriure a Bram (Aude), quartier E, pavillon 95.

Josep del Barrio, demana la direcció de Fulgenci Borjas, del 52 Batalló de carabiners, Josep Gonzalez, tinent d'Infanteria i Esteve Salamanya (xofer). Adreceu-vos a la direcció del periodid.

Joan Ribas Llorens, de château de Monteils, près Cyreluy (Landes), per Marti Ribas Llorens Anita Carbonell, Lenima Ribas, Josep Rion Roig, Rosa Llorens Fernandez, Josep Rion Llorens i Maria Ruiz Conet.

Pauli Dader Martin, Camp de concentration n. 13, St-Cyprien (P.-O.), per la seva companya Lluïsa Garcia Mendez i els seus fills Pauli i Alvar.

Manel Baulo Amado, Camp n. 14, St-Cyprien, 60 div., 3a, Cia (P.-O.), per la seva companya Pilar Llorens Suñe, Miquel Baulo Llorens, pels seus fills evacuats de la Guàrdia Infantil d'Ajut Infantil de Reaguarda de San Ilari de Sacalm (Girona), Llibertat i Tresina, Francesc i Ernest Baulo Amado.

Uns refugiats al cap de Bram (Aude), barraca 123, demanen per llurs familiars i amics: Cesar Joan Riart, per Maria Barril Sole i fills. — Pere Costella Roig, per Rosalia Bernans Miset i Joan Costella Bernans. — Jo-

sep Pampalona per Maria Goma Mallol i Paula i Emilia Pampalona. — Mateo Balcells Mares, per Amadeo Aguilà Balsells.

M. Masiques, demana noves de Carme Heras. Adreceu-vos a Camp n. 13, St-Cyprien, P.-O.

Els refugiats a l'Escola de Jeunes filles Poubleboi (Loir-et-Cher), demanen per llurs familiars i amics: Rosita Rufas, per Casimir Font Grau. — Tomasa Meseguer, per Manel Montañas Lasala i Mariano Espinosa. — Lluïsa Guerra, per Alfons Alvarez Fernandez. — Ana de Diego, per Gerard Arnaz de Diego. — Francesc Fontalba, per Rafel Camarenas Arroyo i Antoni Rojas Romero. — Rosa Puertalas, per Ramon i Gonzalo Cajal. — Remei Mademas, per Eusebi i Tiburci Carrillo Oliba. — Agueda Ortega, per Domingo Bermudez Ortega i Frasquito Bermudez. — Maria Godoy per Josep Vega Vega. — Virginia Fernandez, per Patrici Bilbao Badoia i Marcell Alvarez Mirada. — Maria Hernandez, per Joaquim Puertalas Martin. — Carme Rosell, per Andreu Cójigos Nocu, Josep Roy Nacu i Francesc Tormo. — Salud Cortes, per Josep Rosell Ribera. — Barbara Sasanca, per Mariano Mur Torres. — Dolores Pascual, per Rafel Iniesta Ibañez. — Matilde Suelves, per Josep Gros Socruz. — Maria Serin, per Eugeni i Francesc Suelves Serin. — Ana Maese, per Joan Reina Verdiega. — Maria Molina, per Antoni Vega Perez. — Ana Vega, per Antoni Molina Romero. — Ana Romero, per Antoni Molina Nuñez. — Rosari Solin, per Manuel Gonzalez Rubio i Antoni Solin Madrigal. — Fausta Beltran per Gregori Ataraceng Marales. — Santa Gerique, per Joaquim Montañas Lasala - Victorina Moliner, p. Adolf Cuello Sierra i Hilari Moliner Iricas. — Antonia Arbues, per Donat Arbues Luna i Josep Arbues Arbues. — Emilia Riesco, per Josep Perez Gonzalez. — Maria Font, per Ignaci Peiron Fumenal. — Teodora Aparici, per Lluïsa Martinez Ocaña i Cruz Aparicio Carrillo. — Maria Haro, per Jaume Busco. — Maria Montañez, per Josep Barrillo Monzon. — Belen Fernandez, per Juan Centeno Fernandez i Antoni Centeno Fernandez. — Eugenia Remedias, per Lluïsa Sozano Agustin i Antoni Sozano. — Eugenia Sozano, per Salvador Casanovas. — Inocencia Barrios, per Salvatiano Quintela Saule. — Virgides Cuevas, per Candid Vidal Calbert. — Eliacer Garcia per Gil Badallo Casado, Leopold Perez i Leandro Sann. — Concha Alvarez, per Pere Rodriguez Duvan.

Uns refugiats a Centre d'hebergement de Pont-Laruns (Basses-Pyrénées), demanen per llurs familiars i amics: Carme Borrás Fort, per Juan Bargallo Pamies i Javier Bargallo Pamies. — Julia Fernandez Requena, per Manel Carmona Perez i Josep Martinez Fernandez. — Victoria Lopez Pombo, per Ceferino Sanchez Santo i Jesús Molina Pom-

bo. — Dolores Rubio Martinez, per Josep Harmanteras Busque. — Luisa Femda Torres per Pere Garcia Guillem. — Merce Mayor Barcelo, per Pere Granados Porta i Angel i Maria Mayor Barcelo. — Carme Granados Porta, pel seu fill Pere Martinez Granados, que estava a la Colonia de la 27 divisió. — Matilde Robles Espada, per Francesc Marcelo Fernandez i Manel Robles Espado. — Indalecia Buendia Luna, per Bals, Angel i Vicenç Espinosa Buendia. — Cesaria Gonzalez Moya, per Pere Zapater Ferrer.

Vicenç Mira i Guillem a Groupe Agents de police, camp n. 13, St-Cyprien; per la seva muller, Maria Barbera Torno i pels seus fills Maria i Salvador.

Josep Millan Tort, camp n. 13, agent de police, groupe 9, St-Cyprien, per la seva muller, Monica Gil Llorente i el seu fill Josep.

Miquel Llorens, ilot M, barraca n. 3, Barcarès, per la seva muller Joaquina Giberga Alemany, pels seus fills Francesc, Carme, Camila i Antoni.

Josep Vives Queralt, camp n. 13, Centuria 4, població civil, St-Cyprien (P.-O.), pel seu germà Joan, per la seva companya Ramona Ingles Targa, pel seu cunyat Josep Maria Morato Vives i pel seu cosí Josep Tons Ingles.

Lluïsa Mateu Triquell, departament civil n. 8, 56 grup del 6a millar, Argelès-sur-Mer (P.-O.), pel seu germà Josep i per Daniel Mateu Treguany.

Quatre refugiades a Magnac-Laval (Hte-Vienne) demanen noves de llurs familiars: Dolores Gimeno, pel seu oncle Gimeno Valero. — Rosa Riba, pel seu marit Casto Ballesta. — Maria Gasulla Tort, pel seu marit Josep Rode Pallares. — Agustina Aragones, pel seu marit Josep Gakeeran Miro.

Josep Subirat Barbera, per Matilde Crespo Estornell, Lidia Subirats Crespo, Alba Rius Castelló i Tresa Puig Rius. Escriure a Quartier E, barraca 94, Bram (Aude).

Concha Canovas Zamorano, desitja sapiguer el parador de Maruja Canovas. Adreceu-vos a Refugi Espanyol, Nogent-en-Bassigny (Hte-Marne).

Ramón Peiró Alcocez, Camp n. 1, Argelès-sur-Mer (P.-O.), barraca n. 8, per la seva companya Tresa Ribalta Martí, pel seu fill Ramón i pel seu pare Adrian Peiró Sarriou.

Francesc Josep Rodriguez Rodriguez al camp n. 9, Enfermeria, Argelès-sur-Mer, per Emilia Vague Martin.

Mocia Gort Palomar, Camp Civil, Argelès-sur-Mer. Millor 7, Grup 63, per lo seva companya Antonia Terre Nadal.

Manel Pares Hervas, pel seu cunyat Gonzal Roca Bergada i pel seu cosí Ramón Corbelle. Adreceu-vos Camp Difinitiu Ilot S, Barraca n. 7, Barcarès.

« Se recobra España hoy. Consagra sus especies sacramentales, sus ríos largos, sus trigos, sus viñedos y horizontes; el alma en paz ante los dilatados olivares. Tiempo del yugo y tiempo del haz. Equilibrio perfecto. Clave suprema, clave divina de la historia hecha paciencia, de yugo, de impetu de flechas. Y gobierno ideal que Platon llamaba divino ».

Fins ara no hi heu entès res, d'acord. Però el paràgraf que segueix, si que l'entendreu...

« Pero, a la hora de la paz, nadie piensa que toda España va a ser retguardia. TODOS VAN A SER VANGUARDIA DESDE EL PIRINEO HASTA EL AFRICA. Nunca se labora mas que cuando se esta en pie de guerra, como España asume hoy, de cara al sol, su puesto en la contienda universal. »

Aixo si que s'entén fàcilment. Espanya continua éssent un instrument en mans dels totalitaris. Espanya es una peça important de la guerra que s'apropa, inspirada pels lladres de pobles, Hitler i Mussolini.

Una altre afirmació categorica:

« No consentiremos que la libertad viva al señorito o al obrero para ser cribero DE SUS VICIOS, DE SU RENCOR, O DE SU INTELIGENCIA. »

I una amenaça:

« Los que no se sometan a este espíritu de disciplina sera algunos estupidos, Y ACABARAN POR OLER A PODRIDO Y A MUERTO. »

El classic atac contra Catalunya:

« La unidad de hoy es necesaria. Nos cabe esta responsabilidad de servir las potencias del alma de la patria. Adiad la sedición: son separatistas, traicion a Franco. »

I ara, unes quantes paraules que demostren que el « movimiento nacional » comença a accelerar la seva desintegració:

« El enemigo comun acecha el menor extremo de escision. Por el lado derecho quiere salvar sus privilegios a la sombra de su tradicionalismo falso; por el lado izquierdo quiere saciar sus rencores a la sombra de una modernidad. Los primeros son fariseos, los segundos son paganos. »

I prou Sanchez Maza per avui.

UNA DECLARACIO CINICA DEL LEQUERICA ALS PERIODISTES Francescos

El considerat ambaixador de Franconia a Paris, Lequerica, va invitar els periodistes de la premsa diplomàtica a recollir unes declaracions. El llenguatge cinic i ple de reticències de l'Espanya franquista, ha produït un veritable astorament, ja que a través de les seves declaracions s'endevina un autèntic menyspreu a França i

entranya una amenaça velada.

Heus-aci el més destacable de la « xarxa »:

« Espanya es troba novament representada a França després d'un període que ha suscitat moltes dificultats entre els dos països. La nostra missió és precisament contribuir a dissipar-les. En aquest sentit, la solemni signatura del pacte Berard-Jordana fou un pas inicial important, EL VALOR DEL QUAL RESTARIA ANULAT SI NO ANES SEGUIA D'UNA EXECUCIO LLEIAL COMPLETA I RAPIDA. ESPANYA REBRIA UNA DECEPCIO SI LES DECISIONS ACORDADES NO FOSSIN PORTADES A LA PRÀCTICA, JA QUE ELLES CONSTITUEIXEN LA BASE DE LA REPRESA DE LES NOVES RELACIONS OFICIALS FRANCO-ESPANYOLES. »

TOT EL MON S'HA DE DONAR COMPTE D'AQUESTS FETS PER A REGULAR LES SEVES RELACIONS AMB ELLA.

Poques coses són tan perilloses per la concòrdia entre els diferents països QUE LA EXISTENCIA DE CRUPS QUE ES CONSIDEREN MISSIONARIES, PER A IMPOSAR ALS ALTRES LLURS PREDILECCIONS POLITIQUES; o excloure-les de la civilització, sino accepten llurs fórmules d'organització.

JO ESPERO QUE FRANÇA LA SENSIBILITAT DE LA QUAL ES TAN A PROP DE LA NOSTRA ACOLLIRA FAVORABLEMENT LES NOSTRES INTENCIONS. »

Els feixistes espanyols han après molt dels feixistes italo-germànics. Sobretot han après llur cinisme. Mentre elles no compleixen cap de llurs promeses — la retirada de « voluntaris », per exemple — exigeixen als altres països la fidelitat més absoluta. I el Lequerica empra aquest barroer llenguatge, precisament quan s'adreça a França a quin govern, si cap retret se li pot fer, és el d'haver complert rigurosament els seus compromisos...

Els que han estat partidaris de Franco fins a darrera hora, a França, comencen a adonar-se del seu error. Amb més motiu, després de l'actitud del govern franquista en entrar a l'eix feixista, l'incompliment de l'admissió acordada dels refugiats, les maniobres prop de Gibraltar, la permissió a l'esquadra alemanya d'utilitzar els ports espanyols, la conservació, constantment prolongada, dels legionaris italians i els tècnics italo-alemanys, els anuncis de possibles reclamacions colonials, etc., etc...

Però el govern francès ha de saber que aquest Lequerica no representa altre cosa que una panda d'assassins i aventurers i traïdors al poble espanyol. I que estarà amenaçada mentre els republicans espanyols no tornin al seu lloc.

ELS « VOLUNTARIS » ITALIANS NO ES RETIREN

El govern anglès, com així també el francès, estant visiblement preocupats per la permanència a Espanya de les tropes italianes i de les seves activitats, com també per haver arribat darrerament a llur coneixement, noves arribades de voluntaris que cal relacionar estretament amb l'entrada de Franco a l'eix feixista.

El manteniment de la influència italiana a Espanya i en el Marroc, constitueix una amenaça directa contra l'estret de Gibraltar i, per tant, contra el statu quo de la Mediterrània. És, confiant encara en que la retirada serà efectuada, que el govern de Londres no ha volgut denunciar l'acord anglo-italià, concedint una darrera vegada confiança a les promeses del Duce.

Però el govern anglès no confia excessivament amb el manteniment de les esmentades promeses, oi més quan s'anuncia la visita a la Mediterrània de la esquadra alemanya, quan Franco concentra nombroses tropes i material de guerra a les proximitats de Gibraltar i quant tant la premsa italiana com l'alemanya estimulen a Espanya a obrir-se pas en el camí de les aventures.

Es per això que han estat preses importants mesures a Gibraltar per a garantir la seva defensa, i nombrosos vaixells de guerra britànics han estat concentrats a les seves proximitats.

NEGOCIACIONS DECISIVES ENTRE LONDRES I MOSCOU

Les converses diplomàtiques amb la U.R.S.S. han estat accelerades a Paris i Londres simultaniament. Al mateix temps continuen les negociacions començades amb Polònia i Rumania per a fer-les abandonar l'actitud de dubte i per a fer-les acceptar l'ingrés del poble soviètic en el bloc defensiu de la pau. Les informacions arribades a darrera hora de Varsovia, confirmen que s'ha produït ja un important canvi de posició en l'actitud del govern polonès i que fins es possible que Polònia es decideixi a autoritzar el pas de les tropes soviètiques pel seu territori.

Lord Halifax ha tingut importants conversacions amb el Sr Masik, ambaixador de la U.R.S.S., i Sir William Seeds, ambaixador britànic a Moscou, ha estat encarregat de demanar a Litvinov, comissari del poble d'Afers Extranjeros, la discussió sobre les condicions que posa la U.R.S.S. per entrar en el sistema europeu de defensa contra les agressions. Les converses preliminars han

avençat extraordinàriament i es declara que hi ha un projecte en estudi per una acció col·lectiva de les forces aèries de la Gran Bretanya, França i la U.R.S.S. en cas d'un atac contra un dels països que estiguin garantits.

Es considera probable que el Sr Litvinov vagi a Londres a primers de Maig, invitat per Lord Halifax.

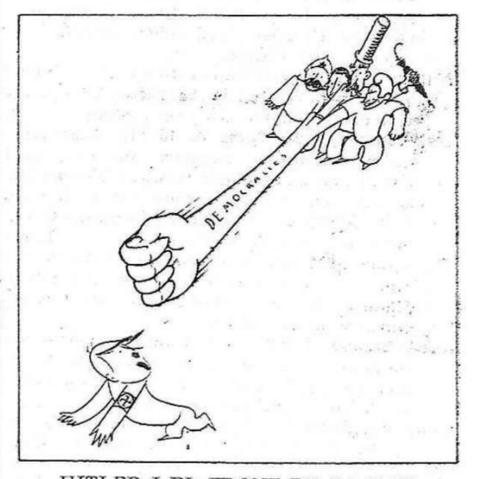
HITLER I EL FRONT DE LA PAU

ALVAREZ DEL VAYO VA A AMERICA

Alvarez del Vayo, ministre d'Afers Extranjeros del govern Negrin, ha sortit en direcció a America del Nord, on donarà una sèrie de conferències sobre la lluita del nostre poble per la seva independència, amb l'objecte de recaudar fons que permetin la sortida de França dels refugiats espanyols que no volen retornar a Franco.

LA DERROTA DELS FEIXISTES BELGUES

Les eleccions legislatives que es celebren a Bèlgica el passat dia 2 d'Abril, es caracteritzen per la gran derrota soferta pels feixistes de Degrelle. El Rex, partit de Degrelle, ha perdut 17 llocs a la Cambra i 7 llocs al Senat en relació amb els que havia obtingut l'any 36. També els socialistes, dirigits per M. Spaak, han perdut, sis llocs a la Cambra i quatre al Senat, mentre els comunistes conserven totes les seves posicions. Les perdudes del Rex i del P.O.B. han anat a raure a mans dels catòlics i dels liberals.

Dos companys del camp n. 13 Saint-Cyprien, agrupació d'Agents de Policia, demanen per llurs familiars: Vicens Mira Guillem per la seva dona Maria Barberà i els seus fills Maria i Salvador, de 16 i 12 anys. — Eladi Calado Diez, per la seva dona Juliana Delgado Rodriguez i els seus fills Adela, Eladia, Pedro i Julianita.

Angelina Compte a Ecole, Le Palais (Hte-Vienne), demana per Francesc Compte, Jaume Gran i un ferit de Valcaras anomenat Llopart.

Joan Zabalza Ripollés i Elias Mulet Bou, grup 72, barraca 76, camp de Septfonds (Tarn-et-Garonne), demanen per Francesca Aparici Renan, Maria Aparici Renan, Angeles Tineo Inguita i els seus fills Elias i Manalo.

Jaume Montalà Domènech, Camp Catalan (Perpignan), pel seu fill Joan.

Ramón Troncoso Fernández, demana noves de Josep Troncoso Faro, Rogeli Gonzalez Tabaja, Angel Sanpedro Fernandez (46 div.), Eudard Perez Monteiro, Hermenegildo Losada i Manuel Manre Lopez. Adreceu-vos a Ramón Troncoso, 5, rue de Saint-Furcy, Hôtel de l'Espérance, Lannay-sur-Marne.

Josep Duque Quadrado al camp n. 1, baraque A 3, Agde (Hérault), demana per la seva dona Roseta Ibarz Copous i del seu fill Juli.

Unes refugiades a Maison de Tcuage, Heuilley-Cotton (Hte-Marne), demanen noves de llurs familiars i amics: Isabel Martin, del seu marit Francesc Plon Conesa. — Joaquim Andreu Lazaro, per Julia Sierra Cortes. — Petrolina Roya Bailo, per Runderindo Gracia Herando. — Mercedes Sierra Cortés pel seu marit Josep Royo.

Lola Quixalos, demana pel seu pare Llorenç Quixalos Barras, per Rafel Maycos Ortis i Pepe Leiva Rodriguez.

Carmen i Nieves Ratera, pel seu pare Carles. Adreceu-vos per les tres, a: Mile Quixalos, Pont-la-Dame, Aspres et Buich (Hautes-Alpes).

Lluïsa Julian Sanz, demana pel seu company Adolf Abad Osmà i pels seus germans Narcis, Emiliano i Angel. Dirigir-se a Montreal du Gers (Gers), a M. Dours Jean.

Carme Najera Pérez-Crrocco, a: Château de Montels, près Ceyreluy (Landes), demane per Pablo Gil Perez, Oduvia Najera Perez-Carrasco, Felix Gil Perez, Manel Cacho Gil, Salvador Ocampo Perez, Eduard Vázquez Rosciano, Jose Ros Rodriguez, Candido Garróte de Celis.

Catarina García Garcia a Colonie Espagnole de Montigny-sur-Vingeanne (Côte-d'Or), pel seu company Josep Comós Serrano i Eusebi Serrano Vidal.

Unes companyes al refugi de Lodève (Hérault) cal la n. 20 que demanen per llurs familiars i amics: Cristina Arandes, pel seu cunyat Branli Nadal. — Montserrat Alemany, pel seu marit Genes Lobo Manant. — Jaume Alcon Forest, per la seva germana Paqueta Alcon. — Cristina Arandes, per Consol Argues.

J. Llosa al camp de Barcarès, ilot M, baraque n. 4 (P.-O.), demana noves dels seus familiars i amis.

Lola Serrat a La Bastide-du-Vert (Lot), Café Bailles, demana pel seu marit Raul Carbajales Noriega i per Emilia Roca Salet.

Conchita Veiasco a Refugiés Espagnols, Vernoux (Ardèche), demana per Baptista Garcia Galia.

Unes companyes a Hospice Départemental d'AJain (Creuse), demanen per llurs familiars i amics: Mercé Gasto Burgues, pel seu marit Emili Burgues Porta i pels seus germans Josep, Joan i Antoni. — Amalia rornues Calera, per Josep Maria Badia Nabarra. — Rosaura Paradelo, per Tomàs Bartoli i Josep Casacho Ramos.

Antoni Torre Vega, Camp de Bram (Aude), I 146 per la seva companya Angela de la Hoz Torri i fillas Comina, Angeles i Socor.

Unes companyes del camp n. 13 (H. ferroviaris) de Saint-Cyprien demanen pels seus familiars i amics: Joaquim Salvador Perona, per la seva dona Vicenta Salvador Sorli i per Clotilde Garcia Garcia. — Camilo Besora Hernando per Tresa Prats Altes. — Jaume Figuerola Royó, per Antonia Santacreu Fernando. — Josep Ferros Arriet, per Cecília Vilanova Brexo. — Benigne Lillovell Jon, per Anita Vilanova Bresco.

Josep Samper Creus, camp de Pigne, secteur B, baraque 32, Bram (Aude), demana per la seva companya Conchita Santomaria Sale i per la seva filla Ramona.

Unes refugiades l'adreça de les qual es: Madame Le Rest, 15, rue de Saint-Esprit, Lesneven (Finistère), demanen per llurs familiars i amics: Francesca Torras Termes, pel seu espos Joan Bonastre Ferrer i pel seu fill Pere. — Rosalia Sanchez Garcia, per la seva filla política Tomasa Aval i per llurs fills Josep i Perez Gimenez Sanchez. Francesca Lopez Val, pel seu espos Francesc Vidal Blanes.

Dos refugiats al camp de Bram (Aude), baraque 153 demanen per llurs familiars i amics: Miguel Ayona Lozano per Primitivo Ganido Perez i Tresa Cosellos. — Adolf Feliz Arroyo, per Josep de la Roquette i Rocha i de la seva esposa.

Dos refugiats al camp de Bram (Aude), baraque n. 135, demanen pels seus familiars i amics: Adolf Garcia Gonzalez, per la seva esposa Rosario Mendez Garcia. — Evarist Sole Crevillent, per la seva esposa Francesca Borrás Sedó i la seva filla Magdalena.

Ramón Mas Colomer, Hôpital-Dieu, Narbonne (Aude), demana noves de Joan Mas Janer, Tresa Mas Colomer, Ignaci Mas Colomer, Jaume Mas Colomer, Eulalia Badia Bell i de Libert Mas Badia.

Ramona Pregonas, demana pel seu pare Ramon Pregonas Noguera.

Jesefa Coma, pel seu promès Lluís Vilarnau. Adreceu-vos per les dues a Lavilledieu (Tarn-et-Garonne).

Jospe Parés Creus, camp n. 1, Le Barcarès, carre E, baraque 65, demana noves de Catalina Vilella Vilalta, Miguel Parés Vilella i Rosa Oliver.

Els refugiats a Refugiés espagnols, Bais (Mayenne), demanen noves de llurs familiars i amics: Cinta Espuny Garcia i Carme Bel Espuny, pels seus fills i germans Joan Bel Espuny, Joan Roig Espuny i Antoni Roig Espuny i de Josep Bujes Cazalls i Tresa Fortuny Mascarell. — Merce Lamorca Barberà i el seu fill Joaquim demana pel seu marit Joaquim Oliva Salsedo. — Esperanza Torrents Sirera i la seva filla Roseta desitja noves del seu marit Ramon Pablet Garcia. — Tresa Vives Muste i els seus fills Maria i Merce desitja noves del seu marit Martin Listerio Aumedes.

Conchita Urtizbera-Urtizbera, a Entreprise Générale du Bâtiment Emilien Moumer, Augignac (Dordogne), demana noves del seu novio Albert Noriega Herrero.

Unes companyes del Centre de Refugiats Espanyols de Bressuire (Deux Sèvres), que demanen noves de llurs familiars i amics: Lluïsa Maya Brell, demana per Ramón Brell Renom i Roman Viscarro Gran. — Ana Verd Perello, per Jaume Roig Llluch. — Miquela Albarca, per Josep Perez Alvarez i Francesc Mulero Campoy. — Maria Estrada, per Ramón Corbella Morlans. — Lola Estrada, per Antoni Penya. — Gabriela Torres, per Antoni i Matilde Estrada Torres, Joseph Balléster Torres i Ampar Porter Roger.

Relacio de refugiats, que es troben a Mauléon (Basses-Pyrénées), que demanen noves de llurs familiars i amics: Manel Pens. — Manela Pon. — Andrea Pons. — Francesc Romero. — Romeo Manchon. — Fernandez Romeo. — Ana Romeo. — Dolores Remero. — Asunción Rando. — Angela Barceló. — Pepita Agustí. — Agustí Lopez. — Antoni Lopez. — Maria Diaz. — Josefa Cortés. — Maria Perez. — Isabel del Rio. — Carmen Ciera. — Josep Florido. — Ramón Guelano. — Josep Fernandez. — Ana Maria. — Antoni Baldivia. — Salvador Lazoza. — Agustí Tomàs. — Josefa Tomàs. — Francesca Tomàs. — Joana Quinyonero. — Remedio Sardamiro. — Agustí Mercedes. — Jaume Feliu. — Trinidad Ferreres. — Antoni Sanz. — Antoni Ferrer. — Antoni Castro. — Miquel Barrientos. — Joan Jimenez. — Lluís Tendero. — Joaquim Rodriguez. — Isabel Lopez. — Marcos Gonzalez. — Gonzalez Navarro. — Francesc Gonzalez. — Ana Maria Gonzalez. — Eusebia Baldeolino. — Just Chamorro. — Josep Villarreal. — Pere Quebrel. — Ana Marto. — Leonard Soriano. — Daniel Molina. — Joan Garcia. — Agustina Lopez. — Andrea Mora. — Teresa Rando. — Maria Calasus. — Antonia Foch. — Gumersinda Andreu. — Josep Gomez. — Ampar Mendoza. — Valentina. — Calistro Barrena i Josep Gomez Garcia. Adreceu-vos a Jenaro Anant, Quartier-général 13, Mauléon (Basses-Pyrénées).

Jesefa Muñoz, Château de Fuloy par Ancy-le-Franc (Yonne) Fuloy, demana noves del seu germans, Antoni, Merce i Araceli.

Antoni Gonzalez Melero, per la seva esposa Maria Margaleit Sabate.

Justa Rayo Izquierdo, pel seu marit Just Artigas Bernal. Adreceu-vos per amb dos a Refugiats Espanyols Plangar (Finistère).

Magencia Lafuente, demana noves del seu marit Felix Ros Torres. Escriure a Refugi d'Espanyols, Embrun (Htes-Alpes).

Unes companyes refugiades a Usine de la Mayre à Caux per Privas (Ardèche), demanen noves de llurs familiars: Rafela Sanjuan Lopez, pel seu marit Pau Fonfría Sanz. — Ines Morros Escolan, pel seu marit Josep Casals Salvat. — Maria Castells Durán, pel seu marit Evarist Abella Pons. — Encarnació Olaria Gargallo, pel seu marit Florenci Blasco Ten. — Sofia Castells Duran, pel germà Pere. — Agustina Gargallo Gil, pel seu nebot Pere Gargallo. — Maria Olaria Gargallo pel seu espos Pere Albalade Edo. — Petra Castellón Puncasta, per Josep Queralt Roselló (35 div.). — Agustina Flaque Montal, pel seu marit Josep Carnicer Martos. — Dolores Montoy Estela, pel seu espos Josep Barbera Caberol i Encarnació Marque Galindo, pel seu marit Joan Cabrerá Guerrero.

Rosa Sanchez, demana noves de Francesc Pastor i Francesc Verdejo. Escriure a Mairie de Bourgaenuef (Creuse).

Un grup de refugiats a Hôtel Hélios Carantec (Finistère), demana el parador de llurs familiars: Geronim Abadia Bareche, per la seva esposa Pilar Escartin amb llurs fills, Mariano, Maria Lluïsa, Antoni, Pilar i Macarri (ferit). — Constanti Gonzalez Gomez, per la seva esposa Antonia Gonzalez Ruiz, amb sis fills i dues nebodes. — Dalmari Fernandez Lopez, per la seva esposa Eudisia Begas Gutierrez amb llurs fills, Isabel, Sadurni, Clara i Concepció (aquestes dues ultimes de la Colonia de Ferroviaris de Madrid).

Pere Bastida Fernandez, demana noves de la seva esposa Valentina Sierra Pajuelo amb el seu filllet, Damiana Sierra, Angela Pajuela i Patricia Sanchez. Escriure a Camp provisoire n. 1, groupe 1, baraque n. 14, Barcarès (P.-O.).

Dolores Carrasco Guillen, demana noves del seu company Antoni Tortosa Lopez (invalit de guerra). Escriure a Duras (Lot-et-Garonne).

Bernard Rodrigo demana on est troba Carmela Perez que resideix a França i prega li escrigui a Camp de Barcarès (P.-O.), ilot D, baraque n. 12.

Mercé Solano, pel seu company Joan Perez Segarra (56 div.) i

Mercé Zamorano, per Vicens Diaz, Benet Dominguez, Rafel Real Rodriguez i Angel O'tiz tots 27 div.). Adreceu-vos amb dues a Colonia de Vacances Populaires d'Ivry, les Mathes (Charente-Inférieure).

Natacha Querol Brot, refugiada a Villefranche-de-Rouergue (Aveyron), pregunta per Josep Ferrer Albiac, Pau Fernandez, Amor Quiles, Agustí Medina Almenar, Francesc Mercader, i Balcells.

Josep Blestral, demana el parador dels seus fills Miquel i Josep (30 i 27 div.) i Manel Canavate Gallego. Escriure a Magnat-Laval (Hte-Vienne).

Hermenegildo Penilla, per Inocenci Belerda Endom. Escriure a Camp de Verdun, Rennes (Ille-et-Vilaine).

Josefina Pirla, pel seu marit Victorino Carrasquer Mur (XI C.) amb el seu germà Miquel (27 div.). Adreceu-vos a Grazac par Rabastens (Tarn).

Sinfiora Azcor Prat, per la seva esposa Isabel Esparza Munarriz, filla Maria i cunyada Fermína Esparza. Escriure a Camp d'Argelès-sur-Mer, n. 7 bis.

Francesc Novellón Costan, per la seva companya Neus Modestó Plana amb llurs fills Rosa i Francesc de 12 i 9 anys, i Pere Martinez. Escriure a Colonia de Vacances de Cerserans, per la Delibrande (Calvados).

Els refugiats a Brussais (Deux-Sèvres), demanen el parador de llurs familiars: Madoña Carbonell Morera, pel seu marit Pere Cava Ace-ro. — Rosa Rubiras Saladrigas, pel seu marit — Antoni Puig Sammarti, pel seu marit i el seu germà i Maria Figuls Costa pel seu germà.

Lola i Concha Corbera Givera, per Roman Marcos, Ramón Sabaté, Armand Esteban, Josep Miro i Pere Ruiz. Escriure a Montferran-Sarès (Gers).

Joan Riera Godo, del Camp provisional n. 1, carrer A, barraca 4, Barcarès (P.-O.), demana noves de Pere Canals Cabrisas i companya.

Lluís Hugué de Cruz, pel seu marit Marcial de la Cruz.

Rosa Aberany Larroca, pel seu pare i els seus germans Lluís Pascual. Escriure per amb dues a Refugi Espanyol, Villeneuve (Aveyron).

Rosa Jove Arizeta, de La Maison des Refugiés, Pregut, Piviers (Dordogne), demana noves de Jesusa Marraco de la Puente, Juana Gomez, Riñsares Herreros Prudencio, Maria Lluïsa Monje, Carme Calvo, Carles Calvo, Josep Gonzalez Martinez (27 div.), Gregori Rebolleda (XV C.), Climent Calvo Lopez, Ferran Perez Fernandez, Manel Quesada (ferit) i Simeon Garrido Navarro (Consulat Turc).

Maria Corbera, pel seu marit Emili Ramos (16 div.), i el seu germà Ricard. Escriure a Montferran-Sarès (Gers).

Beneta Caballero, pel seu marit Felix Gomez Romero.

Victoria Gomez, per Mariano Mota (35 div.).

Angela Calderon, per Alfons Güil (5e C.). Adreceu-vos per les tres a Beynat (Corrèze).

Aureli Arcelú Martinez, camp n. 1, baraque B, n. 1, Agde (Hérault), demana noves de la seva companya Pilar Larasa Agraz.

Santiago Riola i Ribe, Camp n. 3, carrer B, barraca 47 de Le Barcarès (P.-O.), demana el parador de la companya Carme Vicario de « Frente Rojo ».

Esteve Gil Roig, demana noves de la seva esposa Carme Miro Domenech amb llurs fills Carme, Libertat i Hortensi. Escriure a Camp de Verdun, Rennes (Ille-et-Vilaine).

Joseta Garrido Romerc, pel seu marit Rafel Perarbo Sanchez.

La tia de Francesc Romero Diaz i Josep Mora Romero prega li escriuin. Adreceu-vos per amb dues a Bosmoreau-les-Mines (Creuse), n. 10, caserne.

Pauli Asenago, camp n. 13, Saint-Cyprien (P.-O.) demana el parador de la seva companya Maria Calvo Latorre amb la seva filleta Nuri.

Quatre refugiades, a Hôtel du Cerf, Langean (Hte-Marne), demanen noves de llurs familiars: Petra Bilellas, pel seu marit Ramón Ferrer Sabin. — Maria Ferrer Sabin, pel seu nebot Antoni Lopez Gonzalez (60 div.). — Oduvia Catalàn Bandres, pel seu germà Angel, el seu nebot Manel, Maria Lozano i Paca Adamuz. — Tresa Cabanillas per la seva sogra Ana Villafraanca.

Les refugiades a Saint-Martin de Seignaux (Landes), Maison Aliat, demanen el parador de llurs familiars: Loreto Busquets Sistere, pel seu marit Pere Palau Blanch. — Carme Ventosa Guasch, pel seu marit Aurtur Boada Racasens. — Rosa Cuartilla Piquer, del seu marit Pere Alcabero Serrano. — Generosa Vallverdu Besora, pel seu marit Josep Escute Vilalta i pel seu fill Josep (30 div.). — Emilia Perez Ramos, pel seu marit Agustí Rodriguez Fernandez. — Miquela Navarro Martinez, pel seu marit Edmund Lloró Martin.

Quatre companys, del camp n. 2 de Barcarès, barraca 129, carrer 5, demanen noves de llurs familiars: Francesc Elena Julià, per la seva mare Rosa, la seva esposa Josefa Valdeperas Salvado amb el seu filllet i pel seu germà Mateu (tinent, mutilat de guerra). — Antoni Miquel Graells, per la seva mare Carme, els seus germanets Anita, Conchita i Juanito i per la seva promesa Rosa Ballesteros Santos. — Josep Albacete Batista, per la seva esposa Maria Castells, el seu fill Germinal i per la seva sogra. — Antoni Torres Ferrer, pel seu pare Josep i els seus germans Pere i Vicens.

Dues companyes, del « Refuge Bernier », Cognac (Charente), demanen el parador de llurs familiars i amics: Maria Gran Forns, de 16 anys, per Miquel Ibars Montal (60 div.), Pere Barber, Josep Doz, Francesc Mur i Joaquim Murillo (tots del XVIII C.). — Bienvenida Gran Forns de 18 anys, per Vicens Cucala (72 div.), Ramón Berga Masot (32 div.), i Jaume Masip Amoros (60 div.).

Agnès Lageano, demana noves de Gonzalez, Sans, Trillas o d'altras de « Las Noticias » Escriure a Chateau Meuvaines par Asnelles (Calvados).

Remèi Pla Palleja demana el parador del seu germa Jaume (artista pintor), cunyats Pere Andres i Francesc Ventura, promès Pere Aris Riba i Ramon Subate Colombina

Eugenia Masagne Pedröt, pel seu germa Ramon Ferrer Font.

Tresa Gavelli Garcia, pel seu promès Antoni Caballe Hernandez. Adreceu-vos per les tres a Institut Hélio-Marin, salle 19, Berck-Plage (Pas-de-Calais).

Quatre refugiats a Maison Tournier à Carcenac-Peyroles par Baraqueville (Aveyron), demanen noves de llurs familiars: Toribi Castellvi, pel seu fill Josep. — Adela Castellvi Domenech, per Daniel Grau Figuerola. — Josefina Castellvi, amb llur filla Camelia, pel seu marit Joan Vidal Montané i cunyat Alfred Marin Gual. — Sebastia Salvado Perpinya i Felisa Castellvi, pel seu fill Ramón.

Joan Piquer Montaña, pels seus cunyats Jordi i Florinda Blanco del Rio (Colonia Infantil Macia) i Albor Blanco del Rio. Escriure a Camp de Saint-Cyprien-Plage, département n. 17 (P.-O.) (C. de XV C.).

Josep Soler, Camp de Barcarès, ilot H., baraque 19, desitja rebre noves del seu germà Benvingut Soler (tinent de farmacia).

Catalina Sanchez Camino, demana noves del seu espos Josep Garcia Tendero. Escriure a Château de Salorgues par Corancy (Nièvre).

Ramón Rosas Vilaseca, Centre de Refugiés espagnols, Pontarlier (Doubs), demana el parador dels companys Joan, Josep i Camil Rosas Vilaseca, Ramón Peiro, Miquel Bertran i Josep Maix Regàs.

Joan Bardes demana noves del seu germà Ricard (3a div.). Escriure a Camp n. 13 Saint-Cyprien, Grup de Seguretat.

Jacint Montserrat Puig, demana noves de la seva esposa Benvinguda Elies Busqueta amb la seva filla Nuri de 3 anys. Escriure a La Centuria, Camp civil de Saint-Cyprien (P.-O.).

Pere Ballarda, demana noves del seu germà Ramón. Escriure a Rafael de Tapia, 4, rue Edmond-Ronse, Paris (4e).

Pilar Hermoso, Brignoles (Var), Les Ursulines, demana el parador de Vicenta Zaragoza.

Pilar de Miquel, pel seu oncle Josep Maria Llorens i pel seu cós Alexandre. Adreceu-vos a Refuge espagnol à Gilley (Doubs).

Josep Planell Claret demana noves de la seva companya Ramona Puig Oriol, amb la seva filleta i el seu pare Francesc Puigoriol. Escriure a Camp Civil n. 200, d'Argelès-sur-Mer (P.-O.).

Unes refugiades a Hôpital-Hospice d'Airvault (Deux-Sèvres), demanen noves de llurs familiars: Pura Bilbao Rodriguez per la seva mare Josefa, germanes Angeles, Honoria, Julia i Elena i cunyats Eladi Martin, Salvador Paissa i Francesc Colomé. — Carme Gonzalez Fernandez, pel seu companya Candid Alvarez Granda, Aureli Alvarez Alvarez i Consol Alvarez amb els seus fills Aureli Josep i Consol de 12, 11 i 10 anys. — Leonor Turbe Bilbao, per Eugeni Turbe. — Consol Lazaro, pel seu company Alfons Plana (14e div.). — La nena Rufina Merino de 8 anys, pel seu pare Frailan Merino i Pascasio Merino. — Catalina Becerra Moreno, pel seu fill Tomàs i Maria Becerra. — Maria Lopez, pel seu company Marti Vives i Antoni Vives.

Els refugiats a Colonia de Vacances de Cresserons par La Délivrande (Calvados), demanen noves de llurs familiars: Carme Ripoll, pel seu marit Manel Gonzalez. — Llorença Navales, pel seu promès Joan Coca. — Katí Sala Pons, per Josep Pons Abello, Josep Oliva Pallarès, Miquel del Pino, Enric Rayo Marqués, Ramón Inglés, Pere Renin, Llorenç Cerezo, Nicolau Nieto Gonzalez i Magi Font Font. — Domenech Artigas, pels seus fills Josep i Pere. — Aurora Gomez, pel seu fill Isidre Rodriguez. — Maria Santos, pel seu fill Demetri Gonzalez. — Josefa Duran Jorda, pel seu marit Joan Huguet Piñol. — Aguasantas Gonzalez Lozano, per Lluís Gonzalez Guerrero, Anacleto Guerra Lozano, Brumo Asenjo i Baselisa Lozano Hernandez. — Maria Sans Castañón, per Josep Bru Ferré. — Carme Huguet Duran, per Pere Gimenez Roig. — Olimpia Sardà, per Ricard Merin Mezquido i Josep Casadella. — Rosalia Huguet Duran, per Josep Lopez Peredes i Socors Perez. — Matilde Fornell Bernat, per Josep i Enric Gimeno Prades. — Ramona Ramis Carnicer, pel seu pare i germà Josep i Simó, Bautista Ramis, Josep Barbe Riera i Joan Torrellas Homs. — Merce Teruel Bort, pel seu espos Daniel Falco Amoros. — Rosa Bort Queralt, pel seu espos Francesc Teruel Pedra i el seu fill Joan. — Rosa Teruel Bort, pel seu espos Josep Bautista Martinez. — Maria Majora, pel seu espos Felip Gual Batlla. — Aurora Martinez Vega, per Ferran Rosado Martinez i Servando Martinez. — Pepita Vidal Gine, pel seu espos Josep Gonzalez Virgili i cunyat Josep Puñocosa. — Montserrat Roda Martin, pel seu germà Josep, Ramón Pastor Cortés, León Celaya Echevarria, Dolores Beciana, Maria Herrera, Magdalena Clachet i Joan Llaveria. — Maria Zaragoza Mateo, pel seu germà Baldomer, Pau Sanchez Martinez, Llorenç Mate Martinez i Emili Ferrero. Pepita Rosell Pradells, per Tresa Melich Chispert, Francesc Martinez Saavedra i Concepció Beciana Rion. — Sagrari Martinez Cuenca, pel seu espos Josep Català amb cinc fills. — Lluïsa Mateu Martinez, pel seu cunyat Joan Castanola. — Manela Benasco Sales, pel seu germà Ramir, Josep Crespo Pantoja, Manela Benasco Guimerà, Victòria Gomez i Julia Crespo. — Rosa Peñalver Barranco, pel seu germà Josep-

La tercera republica

La segona República espanyola ha durat vuit anys, gairebé dia per dia. El seu inici feliç, i aquella bellesa del primer bienni, ja portaven en germen la tragèdia en què havia d'acabar-se. Un il·lustre historiador liberal, Guglielmo Ferrero, ha escrit sovint que el trànsit de la monarquia a la República no és tan simple com sembla. I, en efecte, si el canvi de règim ha de significar un canvi real en les institucions polítiques i no una resurrecció vergonyant de la monarquia, com a Alemanya o Portugal, la instauració del nou ha de significar-se per inevitables violències i profundes transformacions. Tota la França del segle XIX és plena de la lluita entre els dos conceptes: monarquia i República. I fins que la República es consolidada no troba la burgesia dominadora un element d'expressió.

El film de la segona República és trist i alligador. Per respecte inconscient a les pel·les formes — únic perill positiu —, no arriba al capdavant cap metamorfosi ni cap actitud ferrenya. La República no era federal, sinó federable; no era socialista, sinó socialitzant; no era atea, sinó laica. Res d'activitats combatives en els Governos, fins al 16 de febrer i àdhuc fins al 19 de juliol. La reacció, en comptes de trobar-se acorralada com el món esperava sense sorpresa — com es trobaven els republicans, per exemple en temps de la monarquia i sobretot en els seus últims avatars —, era objecte de cultiu i d'afalac. I hi havia elements de disgregació en la nova majoria: des d'Alcalá-Zamora, d'un catolicisme polític militant que havia de pugnar forçosament amb el nou estat de coses, fins al provocador Lerroux, que ni l'anterior no volia acceptar al si del Comitè Revolucionari. Desapareguts els precursors, violents, com Galan, que haurien apel·lat a la força i batejat amb sang la nova República, l'oposició reaccionària donada per morta s'envigorí per minuts.

I així, entre les paraules glorioses de les Constitucions, cobertes de polsim d'or, arribà el 10 d'agost, i quedà impune. La reforma agrària o l'Estatut d'autonomia a Catalunya eren sabotejats obertament, i sols es refiaven per avançar de reaccions passatgeres com la que seguí la mateixa « sanjurjada ». El President Companys, diputat d'leshorts, sentimental i digne com sempre, clamà l'abolició de la pena de mort. Li respon amb arguments inexorables un home fred, que davant la història omplirà amb el seu nom la respicador vacilant d'aquesta República: Manuel Azaña. Calia conservar la pena de mort per als delictes militars. Però després Sanjurjo és indultat, i les veus que exigien la seva mort per raons humanitàries, per evitar el mil·lenni, de morts de la guerra s'acabada, són lillades de salvatges.

L'obstrucció radical — que podia aturar-se simplement amb el reglament de la Cambra, és a dir aplicant la inofensiva « guillotina » parlamentària — no troba fe. Neix la demagògia política, en el fons primària, del jesuïta Gil Robles. Parlen de restaurar la monarquia a la plaça pública, apel·lant a la força tradicional de l'exèrcit palati; la magistratura, la burocràcia, tot és igual com abans. Espanya és, encara, el llegendari país de paradoxes, on fins la guàrdia civil és militar i continua tirant sobre el ventre de les dones prengudes. Els partits liberals no saben unir-se. Els elements proletaris, tampoc. Amb els comunistes a l'oposició i els anarquistes al marge de la política, arriben les eleccions de novembre de 1933 que donen el Govern als minoritaris. Després, com a conseqüència natural i lògica, el 6 d'octubre.

L'esclat popular del 16 de febrer, corregits els errors de la desunió i del desistiment públic, tornen el poder a les esquerres enfortides. Hi havia un programa de Front Popular, de gestació laboriosa. Un poble que demanava al carrer justícia per a Astúries i per a tots. I altre cop una estranya laxitud, envaït les esferes del poder i les paralitza. Els militants republicans i obrers, sota el Front Popular victoriós, cauen assassinats com en el temps de Martínez Anido. Les amenaces i provocacions arriben a l'indiscible. Hom podrà tirar bombes, sense perill, contra el propi President de la República, en la desfiliada del 14 d'abril. I no passarà res. Solament un Govern compleix el seu deure, sap vigilar, fins al 19 de juliol, encara que després s'abandoni: la Generalitat de Catalunya.

Comença ja a esser l'hora de plantejar la qüestió de les responsabilitats per la mort de la República. De fet, tots els errors haurien estat guarits per l'heroisme del poble, que es defensà tot sol gairebé pertot, a no venir la intervenció estrangera. Però el nostre deure d'ara és mantenir la unitat popular que ens donà tants triomfs i tants dies de glòria comuna, i continuar combatent per la llibertat del nostre poble i del món, units als antifeixistes de tot arreu. Però des d'avui podem juramentar-nos a establir sobre bases duradores la Tercera República que vindrà. La Tercera República naixerà, poderosa, fundada amb la sang dels nostres combatents i amb el plorar dels infants i de les companyes. Portarà la dolor acumulada — l'odi creador, com afirmà Jaurès — dels nostres perseguits. Sorgirà amb un impuls ardent que no podrà ésser benigne, i forta de la seva inflexibilitat, venjarà i corregirà els nostres errors. Serà immortal.

F. G. B.

CAMPS I COLONIES

LA PROTESTA DEL CAMPS

L'efecte produït per les protestes dels refugiats

Una delegació del comitè francès de coordinació per l'ajuda al poble espanyol, composta de la Sra Claudine Michaut, i el Sr Forcinal, diputat i president del grup d'amistat franco-espanyol a la Cambra, ha efectuat una visita el passat dia 14 d'abril al Sr Ministre de l'Interior Sr Sarraut.

Aquesta delegació tenia per objecte informar al Sr Sarraut de la situació dels refugiats espanyols i de les pressions sobre elles exercides, en alguns departaments per obligar-los a retornar a Espanya contra llur voluntat.

Una vegada més, el Sr Sarraut va donar la ferma que cap republicà seria enviat a Espanya contra el seu desig.

EL Sr SARRAUT DIGUE QUE HAVIA REBUT GRAN QUANTITAT DE TELEGRAMES PROVENIENTS DELS CAMPS I DE LES COLONIES, DENUNCIANT EL PERILL DEL RETORN FORÇAT I QUE DAVANT D'AIXO HAVIA DONAT ORDRES SEVERES ALS PREFECTES INTERESSATS.

La delegació va recollir amb gran satisfacció les següents assegurances:

- 1º Una comissió s'ocupa de classificar els refugiats i de preparar l'envio a Mèxic o altres països d'acollida, als refugiats que ho sollicitin;
- 2º Una reduïda Comissió serà autoritzada pel Ministre de l'Interior per poder visitar els camps de concentració i colònies i d'aportar-hi els productes de la solidaritat nacional i internacional.

EL 14 D'ABRIL AL CAMP D'ARGELES

Avui, els refugiats del camp d'Argelès-sur-Mer, hem evocat la gloriosa data de la proclamació de la República espanyola.

Hom ha exterioritzat, dintre l'òrbita de l'exili, la ferma adhesió dels patriotes a la causa que ens lliga, en el transcurs de la guerra, a l'heroica resistència contra la invasió italo-alemanya.

D'una manera espontània han sorgit diverses manifestacions posant de relleu la fidelitat dels espanyols envers la Patria avui esclavitzada sota la més abjecta de les tirànies.

Unes consignes escrites a mà proclamen que la guerra no ha acabat i que la unitat ha de mantenir-se a despit de les circumstàncies adverses que ens obliguen a viure en condicions molt deficitàries. Tanmateix, no ha mancat l'entusiasme de la població ací congregada, la qual ha assistit als actes organitzats pels companys més decidits, en commemoració del 14 d'abril.

Moltes « xavotes » han estat agençades en la seva part exterior, i els treballs de jardineria per a optar al concurs artístic establert per la Direcció del Camp han constituït la part més brillant de la diada.

El fervor dels ideals que formen la comunitat dels pobles ibèrics, roman inalterable; l'alliberació de Catalunya i la resta d'Espanya esdevé el pensament central d'aquests milers d'antifeixistes que quiten amb delit des del Camp d'Argelès l'altra banda de frontera, on uns familiars i uns amics — familiars i amics de cada un de nosaltres — clamen venjança amb els ulls aterrits i la basarda al cor...

MOLT IMPORTANT

A l'objecte de facilitar a tots els nostres lectors la recerca de llurs familiars, i tenint en compte que alguns dels nostres numeros no han pogut arribar a les seves mans, la direcció de « La Solidarité, édition catalane », d'acord amb la direcció de « Treball », que com hom sab fou suspès darrerament, ha resolt editar un follet que contindrà totes les « Recerques de Familiars » publicades fins a la data present en els dos diaris esmentats.

Tots aquells a qui interessi rebre l'esmentat follet, que serà editat mol aviat, poden dirigir-se des d'ara per escrit, a la direcció de « La Solidarité, édition catalane ».

La justificació de l'entrada d'Espanya a l'eix Roma-Berlin

L'entrada d'Espanya a l'eix Roma-Berlin ha preocupat tant profundament a la opinió espanyola, que les autoritats franquistes s'han vist obligades a justificar-la ampliament. Heus-aci l'editorial de « La Vanguardia Española » del 9 d'aquest mes:

«Espanya ha sufrido demasiado. DE LA PESTE DEL COMUNISMO INTERNACIONAL para que sea necesario subrayar a la opinión de este país la coherencia que implica la adhesión al Pacto Anticomintern, o sea al pacto de naciones civiles adversas, no a Rusia como a pueblo sino a la Internacional Comunista, que subyuga criminalmente aquel enorme país y ESTUVO A PUNTO DE SUBYUGAR a ESPAÑA CON SUS PRACTICAS CRIMINALES Y ABYECTAS.

La guerra de España, CONDUCTA CONTRA EL MONSTRUO DEL MARXISMO INTERNACIONAL, había de tener fatalmente una conclusión diplomática y esta conclusión ha sido la ADHESION ESPANOLA A AQUEL GRUPO DE POTENCIAS QUE CONVENECIDAS DE LA DESINTEGRACION SOCIAL Y ARRASAMIENTO MORAL QUE REPRESENTA EL COMUNISMO, luchan para conservar en sus respectivos planes nacionales e internacionales UNA BARRERA OFENSIVA CONTRA LAS MULTIPLES IRRADIACIONES DEL KOMINTERN.

La nación española encontrará, pues, de una lógica irrefutable y de una justa y natural conveniencia la firma, en Burgos, por parte de nuestros plenipotenciarios, de los protocolos e instrumentos diplomáticos conocidos genéricamente con el nombre del Pacto Anticomintern. Con esto. España se coloca en la línea de nuestra época — caracterizada por el aumento cada vez mayor de las fuerzas de sentido integral, vital y positivo — y realiza un acto de afirmación de un valor moral inmenso.

El franquismo necessita justificació davant del món una agressió que ha costat al poble espanyol 1.200.000 morts. I per a justificar-se inventa el perill en que es trobava Espanya d'esser subjugada pel « comunisme internacional ».

El mateix pretexte que utilitzaren els casadistes per trencar el Front Popular i consumir la traïció al poble espanyol. El mateix pretexte de Hitler quan s'amparà de Treceoslovaquia; el mateix de Mussolini quan s'amparà de les Balears.

Quan ha estat Espanya amenaçada de bolxevització, d'esser subjugada per la Internacional Comunista? Quin influència tenia el Komintern a Espanya quan es va produir l'alçament feixista? En quin moment durant tota la guerra d'independència ha estat amenaçada Espanya d'esser subjugada pel MONSTRUO DEL MARXISMO INTERNACIONAL ?

Es tot el contrari, precisament. Com hem dit sempre nosaltres, a tot el llarg de la guerra, les intencions de Hitler i Mussolini al provocar l'alçament franquista i en intervenir obertament en la nostra guerra, anaven encaminades a preparar les condicions necessàries per atacar, després d'haver sol·lès la França i l'Anglaterra, el gran poble soviètic, l'exemple magnífic del qual irrita extraordinàriament els defensors del capitalisme més reaccionari. Per aquest sol fet, pel fet de provocar la enemiga de la reacció internacional, la U.R.S.S. s'ha atret les simpaties de les masses populars i democràtiques de tot el món i res millor per a comprendre l'engany del « perill roig » que l'actual apropament de les grans potències occidentals capitalistes al país del Socialisme.

Les justificacions franquistes no tenen cap valor. El pacte antikomintern és un pacte antidemocràtic contra els pobles democràtics i pacífics. És un instrument de guerra i d'engany en mans dels governs totalitaris dels països « insatisfets », per a un nou repartiment del món pel camí de la violència. Àustria, Treceoslovaquia, Xina, Albània, estaven elles, també, amenaçades pel « monstre del marxisme internacional »? Ho estava Espanya ?

Rotundament, no. Es tracta simplement d'una justificació al gran crim de Franco i la seva banda que porten en la seva consciència un milió dos cents mil cadavers. I la ruïna d'Espanya. D'altres justificacions s'inventaran. Una d'elles, la reconstitució del vell imperi que Espanya no sab conservar per la incapacitat i la corrupció dels seus governants, antecessors directes dels bandits de Burgos.

De tot això es tracta. I de preparar el país per a noves aventures a les ordres dels lladres de pobles, Hitler i Mussolini. Però el poble espanyol comença a veure-hi clar. I ens referim només a aquell que, alguna vegada ha cregut amb Franco: l'altre, el que sempre ha estat al nostre costat, no fa altre cosa que reafirmar-se en les seves conviccions.

Però molt malament deuen anar les coses quan els satèl·lits de Franco necessiten donar tantes explicacions a la opinió.

Hom comença a comprendre que la guerra no ha estat feta per a escapar del perill de Moscou, sinó per a servir Roma i Berlin...

CONSELLS DE GUERRA FEIXISTES

Aquesta setmana compareixeran davant el Consell de guerra, el coronel Ortiz i els generals Martínez Monge i Aranguren, aquest darrer acusat d'haver signat la condemna a mort del general Goded, sublevat a Mallorca i cap del moviment feixista de Catalunya.

Comentaris de la premsa internacional al missatge de Mr. Roosevelt

El sensacional missatge de Roosevelt a Hitler i Mussolini

L'ESSENCIAL DE LA DECLARACIÓ DEL SR. DALADIER

A ALEMANYA

« Maniobra infame estil Wilson. Val la pena de comentar aquesta nota? El Sr. Roosevelt ha contribuït com el que més a crear l'actual psicosis de guerra. El seu objectiu es desinat a fer frustar el dret a l'existència de les nacions joves, a impedir-los que respirin, a torçar-los el coll. Quina bogeria voler discutir un nou ordre europeu amb el bolxevisme com a « partenaire ». No està hom obligat a demanar si el Sr. Roosevelt té consciència de la enormitat del seu pla? Ningú nega als altres el dret de frenar la evolució dels fets per la força. Però caldrà veure qui té més força i qui està en millors condicions per a fer-la triomfar. Els grans problemes de la revisió seran resolts amb, sense o contra Anglaterra. »

A ITALIA

De moment la premsa italiana no ha fet altre cosa que publicar el missatge sense subbrillar-lo amb cap comentari. Hom creu que Mussolini intenta repetir la sort de Munic presentant-se com a mitjancer.

A MOSCÚ

La premsa publica íntegrament el missatge del president Roosevelt a Hitler i Mussolini que ha rebut una total aprovació a Moscou. Hom hi copsa una intenció generosa, hàbil i oportuna, d'acord amb la línia del president que es la línia de tot home honrat. Però hom no creu pas que els dictadors feixistes responguin positivament al missatge, i s'estima que encara que no fos així, no es pot pas confiar amb llurs promeses.

A BELGICA

El missatge ha provocat una profunda sensació. Hom subratlla que Alemanya i Italia no podran esquivar la seva responsabilitat i que es tracta pels seus dirigents de fixar d'una manera franca i definitiva la elecció: la pau o la guerra.

A BULGARIA

La censura ha prohibit tots els comentaris. Però s'ha pogut saber que els articles que havien de sortir a les planes dels diaris es felicitaven del gest del president Roosevelt. L'opinió pública ha reaccionat favorablement.

A HOLANDA

La premsa de La Haia considera que el missatge serà tan ben acollit pel govern holandès com ja ho ha estat pel poble. El poble holandès, fermament lligat a la pau i a la seva independència, està disposat a col·laborar amb totes les seves forces a tot temptativa fèrria per a treure el món de l'angoixa en que viu actualment.

A HONGRIA

La premsa governamental es limita, aquest matí, a reproduir la nota tot abstenint-se de fer-hi comentaris de cap mena.

A YUGOSLAVIA

Profundament emocionada, la opinió pública veu en el missatge del president dels E.-U., la complementació de les declaracions dels Srs Daladier i Chamberlain, i considera que portarà una modificació total de la situació internacional.

A POLONIA

La crida de Roosevelt ha estat acollida amb gran simpatia, encara que no es creu que tingui gaire exit. En els medis polítics son apreciats plenament els alts principis morals que han inspirat el missatge del Sr. Roosevelt.

Es considera que el valor real del document serà apreciat en el moment en que es coneixin les respostes dels dictadors.

A TURQUIA

El poble i el govern turc han acollit el document amb extraordinària simpatia considerant-lo com destinat a provocar una modificació de la situació present.

A LA AMERICA DEL SUR

Nou nacions sudamericanes i entre elles l'Argentina, s'han adherit immediatament al missatge del President Roosevelt.

A ANGLATERRA

El missatge del President nordamericà ha estat acollit amb gran entusiasme ja que hom compren que si la resposta dels dictadors es negativa, Nord-América haurà d'adoptar una decisiva decisió en quan a la seva actitud en relació amb els problemes d'Europa i la llei de neutralitat.

El Foreign Office ha publicat un comunicat aprovant enterament les causes del famós document.

A FRANÇA

L'acollida que França ha dispensat al missatge és la mateixa que ha tingut a la Gran Bretanya. El poble francès dona una gran importància al gest del Sr Roosevelt. Hom considera el document com un magnífic complement a les declaracions de París i Londres en relació a les amenaces sobre el statu quo mediterrani i els pobles balcànics.

A FRANCONIA

A la Espanya « una, grande y libre » el missatge del president nordamericà ha estat acollit amb indignació. La premsa franquista ataca al Sr Roosevelt a qui considera inqualificat per a intervenir d'aquesta manera en els problemes dels països insatisfets. Aprofiten l'oportunitat per afirmar que Espanya té considerables interessos en el Nou

Heus-aci els principals passatges del missatge que Mr. Roosevelt ha adreçat als dictadors italià i alemany:

« Vos haureu comprovat, n'estir segur, que en el món sencer centenars de milions d'essers humans viuen avui sota el temor constant d'una nova guerra o encara d'una serie de guerres. »

« Jo em resisteix a creure que el món sigui necessàriament abocat a aquest destí. Al contrari, es clar que els caps dels grans països tenen prou poder per a lliurar llurs pobles del desastre imminent. Es igualment clar que en llur esperit i en llur cor, els mateixos pobles desitgen que els seus temors acabin d'una vegada. »

« Tres nacions a Europa i una a l'Àfrica han vist morir la seva independència. Un vast territori en una altra nació de l'Extrem Orient ha estat ocupat per un estat veí. Segons els rumors persistents, que volem creure sense fonament, altres actes d'agressió contra altres països serien preparats. Per parlar clarament, s'apropa el moment en que aquesta situació ens pot portar a una catastrofe, a menys que no es trobi un mitjà més racional per a conduir els esdeveniments. »

« Estic convençut que la causa de la pau universal donaria un gran pas endavant, si totes les nacions obtingessin una declaració franca, en el que es refereix a la política present i futura dels governs. »

« Esteu vos disposat a donar la garantia que els vostres exercits no atacaran o envairan el territori o les possessions de cap de les nacions independents següents: Finlàndia, Estònia, Letònia, Lituània, Suècia, Noruega, Dinamarca, Holanda, Bèlgica, Gran Bretanya, Irlanda, França, Portugal, Espanya, Suïssa, Lichteinstein, Luxemburg, Polònia, Hongria, Rumania, Yugoslavia, Rússia, Bulgària, Grècia, Turquia, Els Estats Arabs, Síria, Palestina, Egipte, i l'Iran? Una tal garantia deu, no solament aplicar-se al present, sino a un pervindre suficientment llarg per assegurar totes les possibilitats de treballar per metodes pacífics per un estat de pau d'un caracter més permanent. »

« Sugereixo que considereu el mot « pervindre » aplicat a un període mínim de no agressió garantida — deu anys com a mínim — un quart de segle si tenim el coratge d'esser tan previsibles. »

« Els caps dels grans governs en aquesta hora, son literalment responsables de la sort de la humanitat durant els anys futurs. No poden permanèixer indiferents a les pregaries de llurs pobles, que demanen esser protegits contra el caos, de previsió possible, de la guerra. La historia els farà responsables de la vida i la benaurança de tots. Jo espero que la vostra resposta tindrà per la humanitat una raó d'esperar que els seus temors acabaran i que ella es sentirà en seguretat per molts anys a venir. »

FRANCO S'ACOSTA A GIBRALTAR

L'activitat militar en les ciutats espanyoles proximes a Gibraltar s'intensifica cada dia més. Importants contingents de tropes han arribat a la Línea, que es troba a la mateixa frontera de Gibraltar. Van acompanyades d'artilleria lleugera i pesada i de tancs i estan compostes per unitats gallegues i del nord d'Espanya. Entre les tropes es veuen nombrosos tècnics alemanys.

Per la seva banda els anglesos han pres extraordinàries precaucions per a fer front a qualsevol contingència. La frontera està tancada al trafic i no passen mes que els peatons. Els agregats militars de França de l'ambaixada de Burgos han arribat a Gibraltar.

L'ESQUADRA ALEMANYA SURT CAP A LAS AIGUES ESPANYOLES

Hitler ha fet publicar a la premsa el següent comunicat:

« El 18 d'Abril, una esquadra de la flota alemanya, composta per 2 cuirassats, dues divisions de destructors, dues flotilles de submarins, amb els vaixells d'acompanyament, sortirà de les seves bases per a efectuar un creuer d'instrucció a l'extranger. En el curs d'aquest creuer, l'esquadra farà escala als ports d'Espanya, Portugal, del Marroc espanyol i a Tànger. »

Amb aquest creuer de primavera a Espanya, serà renovellada la tradició de la marina alemanya que havia estat trencada per la « guerra civil ».

Sis unitats d'aquesta esquadra han sortit ja de Kiel en direcció de Espanya.

Es evident que aquest viatge « tradicional » de la marina alemanya està en estreta relació amb el que efectuen pel seu costat alguns vaixells italians al llarg del litoral mediterrani, i amb els moviments de tropes franquistes per les proximitats de Gibraltar.

Com diu el feixista Sanchez Sanchez, creiem que, efectivament, Espanya no serà « rera-guarda » en la proxima guerra que prepara el feixisme internacional. Serà vanguardia.

LA PREMSA HITLERIANA EMPENY A FRANCO

« Els periodistes alemanys que es troben a Burgos envien llargs articles a llurs redaccions tractant de la nova política estrangera del generalíssim. Entre altres coses diuen que la península ibèrica vol reconquerir el seu rol de grand potència. « La Gazette de la Bourse » no dissimula que Franco està disposat a forçar l'entrada principal del Mediterrani, actualment en poder de la Gran Bretanya. El coronel Von Xilander escriu a la « Bursen Zeitung »:

« Els darrers esdeveniments han fet que Espanya es dongués compte de la importància de la seva situació estratègica i de les seves possibilitats. Situada entre l'Atlàntic i el Mediterrani, disposa de magnífiques bases aèries per atacar França i la mateixa Anglaterra. Els Pirineus, difícils a passar per un exercit, no son pas un obstacle per la aviació. Gijón no es troba a mes de vuit

cents quilòmetres de Plymouth. I en quar al Marroc francès, tenint en compte les conegudes simpaties de la població indígena per Espanya, podria ésser molt fàcilment conquistat des d'el Marroc espanyol. »

França i els estrangers en temps de guerra

El govern francès acaba d'aprovar un decret relatiu a les obligacions que tenen els beneficiaris del dret d'asil a França, en relació amb la organització dels països en temps de guerra.

Donem a continuació els articles més importants de l'esmentat decret:

Art. 1. — Tots els estrangers, des d'els 18 als 40 anys, pot ésser admès a contractar fins en els períodes de pau, llur ingrès en un cos de l'exercit francès en les condicions fixades per l'article 64 de la llei de 31 de març del 1928, modificat per les lleis de 24 de Juny de 1931, 16 de febrer 1932 i 20 de març del 1939.

Art. 2. — Els estrangers sense nacionalitat i els altres estrangers beneficiaris del dret d'asil, queden sotmesos a totes les obligacions imposades als francesos per la llei de 11 de juliol del 1938 sobre la organització del país en temps de guerra. Els afectats poden fer recursos individuals o col·lectius, generals o locals, basats sobre la nacionalitat, l'edat o la professió.

Art. 3. — Els estrangers sense nacionalitat i els altres estrangers beneficiaris del dret d'asil, del sexe masculí, dels vint als quaranta vuit anys, estaran subjectes, dintre les condicions fixades per les lleis de reclutament a servir, des d'els temps de pau a les autoritats militars franceses i per una durada igual al servei imposat als francesos, diverses prestacions, el caracter i forma d'execució de les quals son determinats per decret.

Art. 4. — Els estrangers sense nacionalitat i els altres estrangers beneficiaris del dret d'asil, estan obligats a sotmetre's a les obligacions resultant dels articles 2 i 3, des del dia en que rebin la notificació que els sigui adreçada a aquest efecte, i estaran sotmesos a les sancions aplicables en virtut de les lleis relacionades amb els esmentats articles, a menys que abandonin França sense esperit de retorn abans de rebre la notificació.

Art. 6. — Les disposicions del present decret no suposen l'anulació de l'aplicació d'aquelles que son previstes per la reglamentació general aplicable als estrangers, en temps de pau i en temps de guerra. Aquests poden veure prohibida llur residència en certs indrets del territori, i ésser obligats a fixar-la en un lloc determinat.

Art. 8. — El present decret no és aplicable als estrangers que se joren a França per un període inferior a dos mesos ni a aquells altres que son titulars d'una carta de turisme.

HITLER I MUSSOLINI SATISFETS DE L'ACTITUT DE FRANCO

La decisió del govern franquista d'entrar en el pacte antikomintern, pacte contra les democràcies, ha satisfet extraordinàriament els governs de Roma i Berlín, que, venen aïri reforçat el seu eix de gangsters. La premsa alemanya assenyalava que la entrada de Franco en el pacte constitueix un triomf indiscutible de la política de Hitler.

En canvi, França i Anglaterra comencen a donar-se compte del seu gran error en creure que podrien deslligar a Franco de la política dels gangsters internacionals.

Montpellier — Imprimerie de la Presse Rue Jardin-Martel

Le gérant: Léon Méric.

Mussolini. — Si Néron va passar a la Historia per haver incendiat Roma, on em posaran a mi ?